

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา | www.onec.go.th
Office of the Education Council | ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๑๑๖

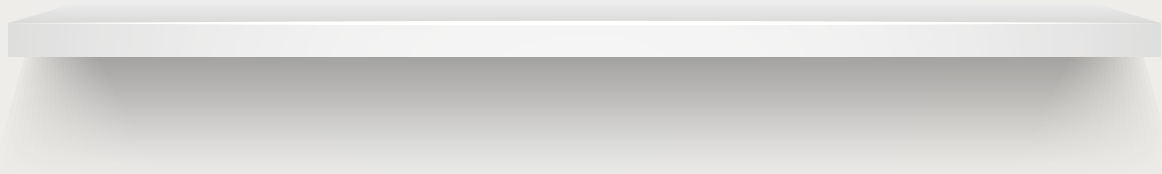
สิงหาคม ๒๕๕๗

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา Office of the Education Council
www.onec.go.th

บทบรรณาธิการ

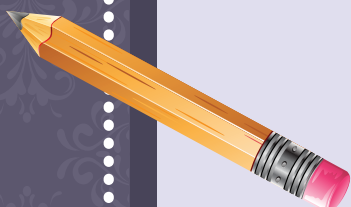
เมื่อเดือนสิงหาคมเวียนมาอีกครั้ง เหล่าปวงประชาที่ต่างปิตินดีที่ได้ร่วมเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๒ พรรษา ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ในโอกาสมหามงคลนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดงาน “เทิดไท้พระผู้ทรงเป็นแม่และครูแห่งแผ่นดิน” เพื่อเทิดพระเกียรติและแสดงความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งในงานมีผู้มาร่วมงานอย่างคับคั่งและต่างร่วมถวายพระพร “ขอพระองค์ทรงพระเจริญ”

สำหรับวารสารการศึกษาไทย ฉบับเดือนสิงหาคม ๒๕๕๗ มีความพิเศษเช่นกัน เพราะในวารสารฉบับนี้ ได้รับเกียรติจาก ดร.เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ อธิการบดีของสภาการศึกษา มาให้ความรู้แก่ผู้อ่านในเรื่อง “การจัดการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ในพื้นที่ด้วยพลังเครือข่าย” ลงเผยแพร่ในวารสาร ซึ่งทุกท่านสามารถติดตามอ่านได้ใน “บทความ ๑” นอกจากนี้ วารสารการศึกษาไทยฉบับนี้ ยังได้รวบรวมการประเมินผลการจัดการศึกษาตามนโยบายรัฐบาล ปี ๒๕๕๖ มานำเสนอใน “บทความ ๒” ทั้งยังต่อยอดให้เห็นถึงเรื่องที่น่าสนใจและคนไทยต้องเตรียมตัวเพื่อก้าวสู่ศตวรรษที่ ๒๑ ติดตามได้ใน “บทความ ๓” เรื่อง “เผยจุดเน้นการจัดการศึกษาหน้าที่ความเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ ๒๑”

อีกเรื่องที่ถูกภาคส่วนกำลังตื่นตัวและสนใจ คือ เรื่องของ “กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ” ซึ่งเป็นกลไกหนึ่งที่จะช่วยพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับการมีงานทำและเป็นการให้โอกาสผู้มีประสบการณ์หรือความเชี่ยวชาญเฉพาะทางจากการทำงาน แต่มิได้มีโอกาสจบการศึกษาในระดับสูง นำความเชี่ยวชาญนั้น ๆ มาเทียบโอนประสบการณ์และเติมเต็มความรู้บางส่วนเพื่อรับวุฒิการศึกษาที่สูงขึ้นได้ตามเกณฑ์และกระบวนการของกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ซึ่งประเทศนิวซีแลนด์ถือเป็นต้นแบบในการพัฒนากรอบคุณวุฒิแห่งชาติ และเป็นเรื่องประเทศไทยและประเทศในอาเซียนกำลังร่วมกันพัฒนา วารสารการศึกษาไทยฉบับนี้ จึงหยิบยก เรื่อง “ความร่วมมือระหว่างไทยและนิวซีแลนด์ในการเสริมสร้างความสามารถด้านกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ” มานำเสนอใน “บทความ ๔”

ติดตามเนื้อหาสาระที่เข้มข้นเช่นนี้ได้อีกในฉบับหน้านะคะ รับรองว่าฉบับหน้าจะยิ่งเข้มข้นกว่านี้อีกค่ะ สวัสดีค่ะ

นางสุรางค์ โพธิ์พุกชาวงศ์
ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา | www.onec.go.th

Office of the Education Council | สิงหาคม ๒๕๕๗ ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๑๑๖

สารบัญ

๐๓	บทความวิชาการ ๑ / ดร. เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ อธิบดีรองเลขาธิการสภาการศึกษา - การจัดการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ในพื้นที่ด้วย พลังเครือข่าย	คณะที่ปรึกษา รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาราชการแทนเลขาธิการสภาการศึกษา (นางชวี ทองโรจน์)
๑๒	บทความวิชาการ ๒ / ทวีพร บุญวานิช สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา - การติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาตามนโยบายรัฐบาล ปี ๒๕๕๖	ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา (นางสุรางค์ ไพฑูรย์ฤกษ์วงศ์)
๑๘	บทความวิชาการ ๓ / ดร. ประวีณา อัสโย สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้ - เผยจุดเน้นการจัดการศึกษาหน้าที่ความเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ ๒๑	ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการศึกษาและ พัฒนาการเรียนรู้
๒๑	บทความวิชาการ ๔ / ดร. ดวงทิพย์ วิบูลย์ศักดิ์ชัย สำนักนโยบายและแผนการศึกษา - ความร่วมมือระหว่างไทยและนิวซีแลนด์ในการเสริมสร้าง ความสามารถด้านกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ	ผู้อำนวยการสำนักประเมินผลการจัดการศึกษา ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการ
๒๔	บทความวิชาการ ๕ / ชรินทร์นั พุ่มเกษม สำนักนโยบายและแผนการศึกษา - สมรรถนะของคนไทยกับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษา ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
๒๗	บทความวิชาการ ๖ / ปัทมา คำภาศรี สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา - แผนที่การพัฒนาจังหวัดของประเทศไทยด้านการศึกษา	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายความร่วมมือ กับต่างประเทศ
๓๑	ข่าวย่อสภา / ศลิษา ใจสมุทร สำนักสื่อสารสาธารณะ	ผู้อำนวยการสำนักสื่อสารสาธารณะ
๓๖	กฎหมายน่ารู้ / นายสมพงษ์ ผุยสารธรรม สำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา - การบริหารจัดการข้อมูลและประยุกต์ใช้กฎหมายการศึกษา	กองบรรณาธิการ นางสุรางค์ ไพฑูรย์ฤกษ์วงศ์ บรรณาธิการ
๔๖	IT Café / วิชชุลาวัฒน์ พิทักษ์ผล สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา - IPV6 ฉบับประชาชน	นางสาวสุวิณา เกนทะนะคิด นางสาวทัศนีย์วัลย์ นิยมบุบผา นายสุกสิทธิ์ ภูักดี ผู้ช่วยบรรณาธิการ

วัตถุประสงค์การจัดทำ

๑. เพื่อรายงานข่าวสารความเคลื่อนไหวความก้าวหน้าเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาในแต่ละเดือน
๒. เพื่อนำเสนอตัวอย่างความสำเร็จเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาในด้านต่าง ๆ ต่อสาธารณชน
๓. เพื่อเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาศึกษากับบุคคล/หน่วยงานต่าง ๆ
๔. เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษา

การจัดการศึกษาเพื่อยกระดับ คุณภาพการเรียนรู้ในพื้นที่ ด้วยพลังเครือข่าย

วิกฤติคุณภาพการศึกษาของไทยเป็นเรื่องที่วิพากษ์วิจารณ์กันมาก สะท้อนให้เห็นว่าความพยายามของการปฏิรูปการเรียนรู้ตาม พ.ร.บ. การศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังไม่ประสบผล หากปล่อยให้คุณภาพการศึกษา ด้อยอยู่ เป็นที่แน่นอนว่าคุณภาพของเด็กและเยาวชนไทยจะเติบโตไปอย่างไร คุณภาพ และคงมองไม่เห็นอนาคตของประเทศว่าจะสามารถยืนหยัดอย่างมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ท่ามกลางการแข่งขันอย่างรุนแรงของสังคมโลก ความด้อยคุณภาพการศึกษาของไทยไม่ได้มาจากการขาดแคลนงบประมาณ เนื่องจากแต่ละปีรัฐได้ลงทุนด้านการศึกษาจำนวนมาก มากกว่าร้อยละ ๒๐ หรือประมาณ ๑ ใน ๕ ของงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งมีการอ้างถึงว่า ไทยลงทุนทางการศึกษาสูงเป็นอันดับที่ ๒ ของโลก (สสค. ๒๕๕๗) และเมื่อเทียบการลงทุนเพื่อการศึกษา กับประเทศต่าง ๆ ซึ่งลงทุนน้อยกว่าแต่กลับได้ผลลัพธ์ที่มากกว่า

ประเด็นดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาของไทย ตัวชี้วัดทางด้านปริมาณ คือ มีเด็กและเยาวชนไทยด้อยโอกาสประมาณ ๕ ล้านคนที่อยู่นอกระบบและที่อยู่ในระบบแต่ต้องออกจากระบบการศึกษา ส่วนทางด้านคุณภาพการศึกษานั้นไม่ว่าจะวัดจากคะแนนสอบ PISA คะแนนสอบ TIMSS หรือคะแนนวัดทักษะภาษาอังกฤษ เด็กไทยโดยเฉลี่ยอยู่ในอันดับท้าย ๆ คะแนนดังกล่าว

เป็นเพียงสัมฤทธิ์ผล ส่วนหนึ่ง หากมองในมุมที่กว้างขึ้น การพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ คุณลักษณะและทักษะชีวิต ทักษะสำหรับการประกอบอาชีพเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง แต่ก็ปรากฏว่าพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งยังไม่พึงประสงค์ เช่น ไม่ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ใช้ชีวิตแบบไร้จุดหมาย มีวัยรุ่นจำนวนมากติดยาเสพติด ติดการพนัน ฯลฯ

ความด้อยประสิทธิภาพของการศึกษาไทย ชี้ให้เห็นว่ารัฐต้องเปลี่ยนการจัดการศึกษาใหม่ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการจัดสรรงบประมาณ การจัดลำดับความสำคัญของการลงทุน การกระจายอำนาจลงสู่หน่วยปฏิบัติ เพื่อเพิ่มความหลากหลายที่จัดการศึกษาที่เน้นตัวเด็กและสนองความต้องการของท้องถิ่น การระดมกำลังเพื่อจัดการศึกษา (All for Education) แทนการจัดการในลักษณะที่ยึดติดเชิงภารกิจ/หน้าที่ (function) ว่าการศึกษาเป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างเดียว ซึ่งมีระบบบริหารที่ติดขัดกับกฎระเบียบสูงมากกว่าการบริหารเพื่อเป้าหมาย อีกทั้งไม่จัดลำดับความสำคัญในการลงทุนเพื่อเด็ก

งานวิจัยและพัฒนาในโครงการวิจัยและพัฒนาเครือข่ายเชิงพื้นที่เพื่อหนุนเสริมคุณภาพการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน (Local Learning enrichment Network :LLEN) ในช่วง พ.ศ. ๒๕๕๒ - ๒๕๕๕ ได้พยายามค้นหานวัตกรรมและแนวทางการยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ในพื้นที่ โดยมุ่งหาคำตอบว่าจะมีความเป็นไปได้เพียงใดที่จะบูรณาการความร่วมมือในพื้นที่เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน และมหาวิทยาลัยจะมีขีดความสามารถเพียงใดในการเป็นองค์กรหลักในการประสานงานและการจัดการเครือข่ายที่จะระดมสรรพกำลังจากภาคีต่าง ๆ และทรัพยากรทั้งในด้านแหล่งทุน บุคคลและองค์กรต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้กรอบแนวคิดว่าการระดมพลังเชิงพื้นที่ ซึ่งสร้างพื้นที่ทางสังคมให้ฝ่ายต่าง ๆ สามารถเข้ามามีปฏิสัมพันธ์ โดยมีเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนในพื้นที่

งานวิจัยและพัฒนานี้ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจาก สกว. และ สพฐ. ดำเนินการใน ๑๕ สถาบัน ๑๕ จังหวัด ได้แก่ ๑) มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ๒) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๓) มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ๔) มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ๕) มหาวิทยาลัยนเรศวร ๖) มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ๗) มหาวิทยาลัยมหิดล ๘) มหาวิทยาลัยราชภัฏฉะเชิงเทรา ๙) มหาวิทยาลัยขอนแก่น ๑๐) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ๑๑) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ๑๒) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ๑๓) มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ๑๔) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และ ๑๕) มหาวิทยาลัยทักษิณ ครอบคลุมจำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น ๒๕๗ โรง เป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

การดำเนินงานของชุดโครงการ แยกเป็น ๒ ด้านคือ

๑. ด้านเนื้อหาสาระการพัฒนาและแนวทางการพัฒนา

โครงการของมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในสาระวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างออกไป คือ การพัฒนาทางด้านสมรรถนะ

การอ่านและการพัฒนาด้านวิชาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น

นอกเหนือจากรายวิชาดังกล่าวแล้ว ยังมีการบูรณาการระหว่างสาระวิชาต่าง ๆ และการเชื่อมโยงกับบริบทของพื้นที่ ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ การค้าและสังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น อีกทั้งการบูรณาการพัฒนาทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน อาทิ การคิดวิเคราะห์ การคิดริเริ่ม มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีคุณธรรม จริยธรรม นอกจากนี้ มีมิติโรงเรียนขนาดเล็กเพื่อพัฒนาคุณภาพของโรงเรียนขนาดเล็กด้วยการบริหารจัดการที่ระดมพลังเครือข่ายต่าง ๆ ในพื้นที่

สำหรับแนวทางการหนุนเสริมหรือการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ส่วนใหญ่เน้นการพัฒนาที่ตัวครูซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อคุณภาพการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นการปรับกระบวนการที่ตัวครูเพื่อ การจัดรูปแบบการเรียนรู้แบบใหม่เน้นการปฏิบัติจริง การพัฒนาด้านเทคนิค และทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้แบบใหม่และให้โอกาสครูได้สร้างนวัตกรรมด้วยตนเอง และมีการเสริมโดยพัฒนาตรงที่ตัวนักเรียน เช่น

การจัดกิจกรรมค่าย การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียน การทดลองปฏิบัติการด้านวิทยาศาสตร์ การจัดทำโครงการ ฯลฯ โดยให้ครูเข้าร่วมในขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติควบคู่

๒. ด้านการสร้างและพัฒนาารูปแบบเครือข่าย

คณะนักวิจัยเป็นแกนหลักได้พัฒนาเครือข่ายในลักษณะเครือข่ายแนวนอน มีภาคีหลายภาคส่วนเข้าร่วมในพื้นที่ ทั้งระดับบุคคล เช่น ครู เครือข่ายครู ข้าราชการ ผู้บริหารหรือบุคลากรภาคธุรกิจเอกชน ประชาชนชาวบ้าน และองค์กร ทั้งจากภาคการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจ เอกชน ชุมชน และองค์กรที่ไม่แสวงหารายได้อื่น ๆ เช่น วัด มูลนิธิ หน่วยราชการในจังหวัด สถานประกอบการ สมาคมทางวิชาชีพหรือทางธุรกิจ ฯลฯ บทบาทของแต่ละภาคีเครือข่ายมีระดับและความเข้มข้นแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และแนวทางการดำเนินงานของแต่ละโครงการ รวมทั้งความพร้อมของแต่ละภาคี

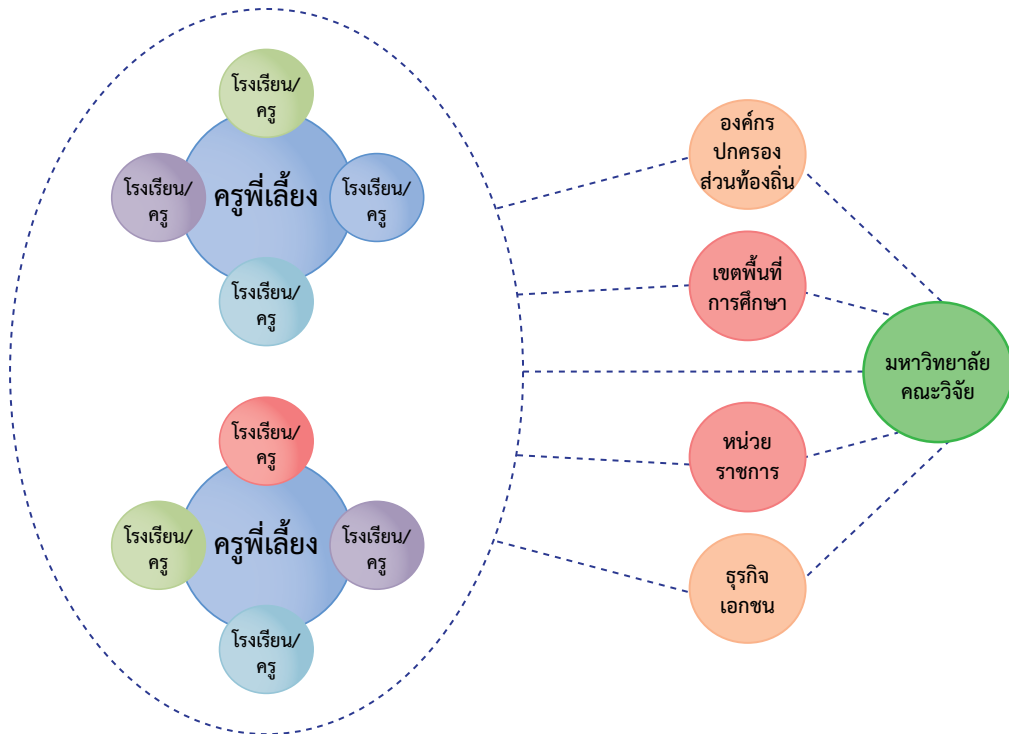
ลักษณะทุนประกอบด้วยองค์ความรู้ ความเชี่ยวชาญ บุคลากร แหล่งเรียนรู้ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ งบประมาณ สนับสนุนกิจกรรม หลายโครงการมีการเรียนรู้ถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนี้ มีการใช้แหล่งเรียนรู้ในพื้นที่อย่างหลากหลาย ทั้งแหล่งเรียนรู้ทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แหล่งเรียนรู้ทางศาสนา วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ แหล่งเรียนรู้ทางการค้าและอุตสาหกรรม และแหล่งเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

รูปแบบเครือข่ายที่คณะนักวิจัยมหาวิทยาลัยพัฒนาขึ้นนั้น สรุปได้เป็น ๓ รูปแบบหลัก คือ **รูปแบบที่ ๑** มีมหาวิทยาลัยโดยคณะนักวิจัยเป็นแกนหลัก และมีภาคีเครือข่ายหลายภาคส่วนเข้าร่วม แต่ระดับและบทบาทการมีส่วนร่วมแตกต่างกันออกไป **รูปแบบที่ ๒** เป็นรูปแบบที่เน้นเครือข่ายครูเป็นหลัก มีภาคีอื่นเข้าร่วมน้อย และ **รูปแบบที่ ๓** เป็นรูปแบบที่พัฒนาครูและนักเรียนโดยใช้เว็บไซต์เป็นฐาน เพื่อสร้างสื่อการเรียนรู้และเชื่อมการเรียนรู้ระหว่างครูและนักเรียน มีภาคีอื่นเข้าร่วมน้อยกว่าเช่นเดียวกับเครือข่ายรูปแบบที่สอง

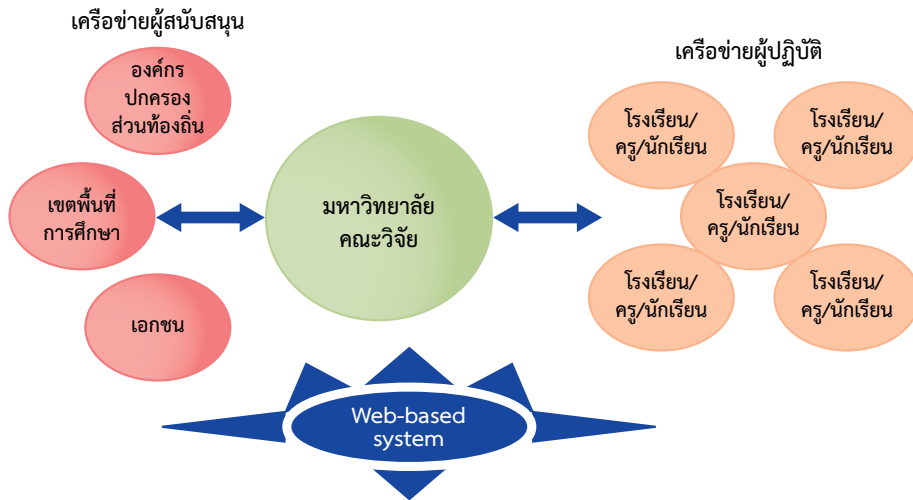
แผนภาพที่ ๑ รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายสนับสนุนทุกภาคส่วนคณะนักวิจัยมหาวิทยาลัยเป็นแกนหลัก

แผนภาพที่ ๒ รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายที่เน้นเครือข่ายของครูเชื่อมโยงกับแกนกลางเครือข่าย

แผนภาพที่ ๓ รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายเพื่อพัฒนาครูและนักเรียนโดยใช้เว็บไซต์เป็นฐาน

ผลของการดำเนินงาน

การดำเนินงานของชุดโครงการนี้ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลัก ๕ ด้าน คือ ผู้เรียน ครู โรงเรียน/กลุ่มโรงเรียน อาจารย์มหาวิทยาลัยและระดับเครือข่าย

ความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงที่ตัวนักเรียน

๑) สัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโครงการสูงขึ้น เห็นได้ชัดในโครงการที่มีการออกแบบทดสอบก่อนและหลัง ส่วนโครงการที่ไม่ได้ออกแบบทดสอบไว้ พบว่า คะแนน O-Net ในบางโรงเรียนสูงขึ้น สำหรับบางแห่งที่คะแนนผลสัมฤทธิ์บางวิชาโดยรวมยังไม่แตกต่างระหว่างก่อนและหลังทดสอบ ได้พบว่า นักเรียนเริ่มสนใจการเรียนเพิ่มขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ซึ่งจะเป็ปัจจัยสำคัญต่อการเรียนรู้ต่อไป

๒) ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่บูรณาการเข้าไปในวิชา ได้มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นในศตวรรษที่ ๒๑ ซึ่งเริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงได้บ้างในบางพื้นที่ และพบทักษะที่แตกต่างกันออกไปตามจุดเน้นโครงการ อาทิ ทักษะการคิดวิเคราะห์ การคิดริเริ่ม ทักษะทางสังคม เช่น การร่วมทำงาน ทักษะชีวิตและการทำงาน ความรู้ด้านสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งการเห็นคุณค่าในอัตลักษณ์ท้องถิ่น รักท้องถิ่นและชุมชน

ความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงระดับครู มีการเปลี่ยนแปลงสำคัญ ๆ หรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นที่ตัวครูของโครงการโดยรวม สรุปได้ดังต่อไปนี้ ทว่าการเปลี่ยนแปลงในประเด็นต่าง ๆ มิได้เกิดขึ้นทั้งหมดในตัวครูแต่ละคน

๑) การเปลี่ยนแนวคิดและมุมมองในการจัดกระบวนการเรียนการสอนใหม่ เช่น ลดบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) เพิ่มขึ้น

๒) การพัฒนาเทคนิควิธีการและกระบวนการจัดการเรียนการสอน เช่น การสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง การบูรณาการข้ามสาระวิชาต่าง ๆ การเชื่อมโยงความรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สาระวิชา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเพื่อการเรียนรู้ได้ รวมทั้งสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน

๓) การพัฒนาสื่อด้วยตนเองและสร้างนวัตกรรมเพื่อการจัดการเรียนการสอน

๔) ครูได้เพิ่มพูนความรู้ในเนื้อหาสาระที่ต้องสอนเพิ่มขึ้น ได้เริ่มเรียนรู้วิธีการสืบค้น/เข้าถึงข้อมูลทั้งด้านเนื้อหาสาระ สื่อนวัตกรรมต่าง ๆ ด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ รู้และมีแนวทางที่จะพัฒนาตนเองต่อไปได้ มีการร่วมทำงานเป็นทีมหรือเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นทั้งภายในโรงเรียนหรือข้ามโรงเรียน ซึ่งจะเป็นขั้นตอนสำคัญต่อการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้

๕) ครูมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อวิชาชีพครู ได้ปรับเปลี่ยนคุณลักษณะและพฤติกรรม มีความเป็นกัลยาณมิตรต่อนักเรียน ลดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุก ใฝ่ใจครู มีศรัทธาในตัวครูเพิ่มขึ้น

ความสำเร็จระดับโรงเรียน/กลุ่มโรงเรียน

ในระดับโรงเรียน ยังไม่พบความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ เนื่องจากโครงการไม่ได้เน้นไปที่การปฏิรูปโรงเรียนทั้งโรงเรียน (whole school approach) แต่มีข้อสังเกตว่าโรงเรียนใด หากครูที่เข้าร่วมโครงการได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ทำให้ครูมีกำลังใจและทุ่มเทเอาใจใส่ต่อการพัฒนาตนเองมาก และครูในโครงการที่มีศักยภาพเพิ่มขึ้นได้เริ่มขยายผลสู่ครูอื่น ๆ และชักชวนครูในโรงเรียนปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนการสอน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโรงเรียนได้บ้าง

สำหรับระดับกลุ่มโรงเรียน เห็นความสำเร็จได้ชัดเจนจากโครงการที่เน้นการหนุนเสริมครูในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก ทำให้มีการบริหารจัดการร่วมกัน ช่วยแก้ไขปัญหาการขาดแคลนครูในบางวิชา มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้ามโรงเรียน และการระดมทรัพยากรระหว่างโรงเรียนในเรื่องบุคคลและทรัพยากรอื่น ๆ

ความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงระดับนักวิจัย/อาจารย์มหาวิทยาลัย

การที่อาจารย์มหาวิทยาลัยมีบทบาทในการขับเคลื่อนการหนุนเสริมคุณภาพ ที่สำคัญมีโอกาสได้เรียนรู้ระหว่างกระบวนการส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนักวิจัย/คณาจารย์ สรุปได้ดังนี้

๑) การเปลี่ยนวิธีการพัฒนาเพื่อหนุนเสริมคุณภาพครู จากการอบรมแบบเดิมที่เคยชิน คือ จากการเป็น trainer มาเป็น coacher และ facilitator ในกระบวนการ เข้าใจและสามารถจัดหานวัตกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่เหมาะสมเพิ่มขึ้น เช่น กระบวนการจัดการความรู้ การจัดการกระบวนการบูรณาการข้ามสาระวิชา การจัดค่ายอย่างมีเป้าหมายชัดเจน ฯลฯ

๒) การปรับตัวจากการเป็นนักวิชาการล้วน ๆ มาเป็นผู้จัดการ (manager) มากขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพในการทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานเครือข่ายต่าง ๆ และสามารถระดมสรรพกำลังมาเพื่อการจัดการเรียนรู้

๓) การเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมองค์กร (ครู สถานศึกษาระดับพื้นฐาน) มาก และสามารถปรับใช้กลยุทธ์ในขั้นตอนต่าง ๆ เมื่อประสบกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน เพื่อให้โครงการบรรลุผลแม้ต้องลดเป้าหมายเชิงปริมาณบ้าง

ความสำเร็จระดับเครือข่าย

๑) ภาควิชาเครือข่ายในพื้นที่ทั้งโรงเรียน ครู และภาคีสนับสนุนภาครัฐ เอกชนท้องถิ่นและชุมชน ตื่นตัวและตระหนักในศักยภาพและบทบาทหน้าที่ของตนเอง โดยมีคณบดีนักวิจัยมหาวิทยาลัยเป็นแกนประสานและได้ใช้ศักยภาพนั้นให้เป็นประโยชน์เพิ่มขึ้น เพื่อการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในพื้นที่

๒) มีการระดมสรรพกำลังจากทุกภาคส่วนทั้งระดับบุคคลและองค์กรในพื้นที่มาเสริมหนุนการพัฒนาการศึกษา ทั้งในรูปของความรู้ ความคิด อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ เงิน และแหล่งเรียนรู้ในภาคีต่าง ๆ และการเป็นเครือข่ายนี้

ช่วยจัดระบบการสนับสนุนของแต่ละภาคีให้เสริมสร้างและเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน และใช้ทุนให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วย

๓) ภาคีมีส่วนร่วมอนุรักษ์คุณค่าทางวัฒนธรรม รวมทั้งสร้างประโยชน์จากสภาพแวดล้อมและอัตลักษณ์ของพื้นที่

๔) การเสริมพลังระหว่างครูและนักเรียนกับประชาคมชาวบ้านและชุมชนท้องถิ่น เป็นการเสริมพลังซึ่งกันและกัน ซึ่งนำไปสู่ความเข้มแข็งของโรงเรียนและชุมชนในที่สุด

๕) การระดมสรรพกำลังจากภาคีเครือข่ายในพื้นที่สามารถ

นำไปสู่การแก้ปัญหาโรงเรียนของแต่ละท้องถิ่นได้ และช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โรงเรียนได้รับความเชื่อมั่นศรัทธาจากชุมชนมากขึ้น จำนวนเด็กที่ลดตลงกลับเพิ่มสูงขึ้น

๖) การพัฒนาความสัมพันธ์ของภาคีเครือข่ายในแนวราบนี้ ก่อให้เกิดพลังความร่วมมือในการสร้างความยั่งยืนของเครือข่าย เป็นเครือข่ายที่ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการภายในท้องถิ่นตนเองได้ โดยรัฐส่วนกลางสนับสนุนและกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น

โดยสรุปการดำเนินงานของชุดโครงการ ช่วยให้ความรู้/แนวทางสำคัญ ๆ ๓ ประการ ได้แก่

๑. การสร้างความเปลี่ยนแปลงต่อคุณภาพการศึกษาต้องปรับยุทธศาสตร์การจัดการใหม่ โดย กระทรวงศึกษาธิการจะต้องกระจายอำนาจการจัดการในพื้นที่ ลดการบริหารแบบสั่งการ เพื่อให้สามารถระดมพลังเครือข่ายมาร่วมแก้ปัญหา โดยมุ่งเป้าที่การพัฒนาที่ตัวเด็กและเยาวชนด้วยกระบวนการที่สามารถตรวจสอบได้

๒. แนวทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษานเสริมคุณภาพการเรียนรู้ผ่านตัวครูที่ทำให้ประสบผล ช่วยชี้ประเด็นสำคัญอย่างน้อย ๒ ประการ คือ

ก) การพัฒนาครูที่ใช้แนวทางของการให้คำแนะนำ ปรีกษา นิเทศ (coaching) และใช้รูปแบบ/วิธีการหลากหลายในการจัดกิจกรรม แทนการจัดในลักษณะการอบรม (training) ในระยะสั้น ๆ แบบไม่มีเป้าหมายชัดเจน

ข) การหนุนเสริมการพัฒนาครูนั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นภารกิจของอาจารย์ในสายครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ เท่านั้น อาจารย์ที่เชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระวิชา เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ก็สามารถทำหน้าที่ในการพัฒนาครูได้ดี เพราะเข้าใจถึงเป้าหมายและวิธีการเรียนรู้ โดยอาจเรียนรู้เพิ่มเติมในประเด็นที่สำคัญเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ คือ ความเข้าใจในกรอบสาระหลักสูตรและการใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเด็กในวัยต่างกัน และมีวิธีการที่ทำให้ได้ใจครูเพื่อร่วมในกระบวนการอย่างต่อเนื่อง

๓. บทบาทมหาวิทยาลัยในการบริการสังคมและรับใช้ชุมชน การที่คณาจารย์มหาวิทยาลัยได้เป็นแกนหลักในการเสริมหนุนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ในแง่หนึ่งเป็นการใช้องค์ความรู้ของอาจารย์และแหล่งเรียนรู้ของมหาวิทยาลัย ช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่อีกแง่หนึ่งทำให้คณาจารย์มหาวิทยาลัยรู้จักลงพื้นที่และเรียนรู้การจัดการเครือข่ายเพิ่มขึ้น

ปัจจัยและเงื่อนไขที่มีผลต่อความสำเร็จของชุดโครงการ

ความสำเร็จในการดำเนินโครงการดังกล่าวในแต่ละพื้นที่มีระดับแตกต่างกันออกไปบ้าง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จที่สำคัญ ได้แก่ ๑) ศักยภาพและความสามารถของคณະนักวิจัยมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ความรู้

ความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเนื้อหาสาระของกิจกรรมหนุนเสริมการเรียนรู้ของเด็ก ความเข้าใจในหลักสูตร
ขั้นพื้นฐาน ความสามารถในการบริหารโครงการ รวมถึงเจตคติที่ดีที่เห็นเป็นโอกาสในการพัฒนาความรู้ทางวิชาการ
และความมุ่งมั่นทำให้คณะนักวิจัยได้รับความเชื่อถือไว้วางใจ และเป็นที่ยอมรับจากภาคีเครือข่าย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งครูและโรงเรียน ก่อให้เกิดการร่วมมือร่วมพลังตลอดโครงการจนบรรลุประสิทธิผล **๒) ความสามารถในการ
บริหารจัดการของคณะนักวิจัย/คณะแกนกลาง** ทั้งด้านการวางแผนโครงการโดยรวม การจัดโครงสร้างเครือข่าย
และจัดหาภาคีที่เหมาะสมกับภารกิจและแนวทางการดำเนินงานและการขับเคลื่อนโครงการที่อาศัยการสร้างความสัมพันธ์
ที่ดีกับทุกภาคีเครือข่ายผ่านกิจกรรมของโครงการ ระบบการสื่อสารหลายรูปแบบในหลายช่องทาง การสร้างแรงจูงใจ
แก่สมาชิกเครือข่าย มีระบบการรายงานติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ และ **๓) ความมุ่งมั่นในภารกิจ
(Commitment) ของทุกภาคีเครือข่าย** การมีวิสัยทัศน์ร่วมและการมีกิจกรรมร่วมในทุกขั้นตอนของเครือข่าย
การสร้างทีมงาน และความรู้สึกเป็นเจ้าของ ก่อให้เกิดการร่วมมือร่วมพลังในการดำเนินเครือข่ายจนบรรลุผลสำเร็จ
ตามวัตถุประสงค์

สำหรับเงื่อนไข /อุปสรรคที่มีผลต่อความสำเร็จหลัก ๆ ได้แก่ ๑) เจตคติของครูต่อวิธีการเรียนการสอนโดย
ฝึกปฏิบัติ ครูเป้าหมายบางคนอาจไม่ร่วมมือเท่าที่ควรเพราะเคยชินกับการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหรือวิธีการอบรมแบบ
เดิม ๆ และเห็นว่าเป็นการเพิ่มภาระงานให้แก่ตนเอง ซึ่งคณะนักวิจัยต้องสร้างความเข้าใจแก่ครูว่ายังเป็นการปฏิบัติ
หน้าที่ปกติ มิได้เป็นการเพิ่มภาระ เพียงปรับเปลี่ยนวิธีการเพื่อให้ครูมีศักยภาพสูงขึ้น และมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก
ที่ดีขึ้น เกิดการมีส่วนร่วมและเข้าร่วมกิจกรรม ๒) ความรู้ความเข้าใจของคณะนักวิจัยที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยต่อ
สภาพความเป็นจริงของโรงเรียน การออกแบบและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการหนุนเสริมเพื่อการพัฒนาศักยภาพ
ครูเป้าหมาย ต้องไม่ให้เป็นภาระของเครือข่ายครูผู้พัฒนามากเกินไปและไม่รบกวนเวลาสอนของครู ๓) วัฒนธรรม
การทำงานที่แตกต่างระหว่างระหว่างมหาวิทยาลัยกับหน่วยงานสังกัดกระทรวงศึกษาธิการที่ยึดกฎระเบียบสูงและ
คำสั่งจากส่วนกลางเป็นสำคัญ ทำให้เกิดความล่าช้าเพราะต้องผ่านกระบวนการขั้นตอนขอความร่วมมือต้นสังกัดและ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากผลจากการวิจัยและพัฒนาชุดโครงการนี้ มีข้อเสนอแนะนโยบาย ดังนี้

๑. ในการปฏิรูปการเรียนรู้เพื่อเตรียมพร้อมเด็กและเยาวชนสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ นั้น รัฐควรเปลี่ยนระบบ
การจัดการใหม่ เน้นการกระจายอำนาจและการดึงพลังจากทุกส่วนในสังคม (All for Education) มาร่วมกันแก้ปัญหา
การศึกษาและการยกระดับคุณภาพการเรียนรู้แทนการดำเนินภายในกรอบของอำนาจสั่งการและทรัพยากรของกระทรวง
ศึกษาธิการเป็นหลัก ทำให้ไม่สามารถดึงพลังจากภาคส่วนต่าง ๆ มาร่วมแก้ปัญหาการศึกษาได้

๒. ควรกระจายอำนาจการบริหารจัดการจากส่วนกลางสู่พื้นที่/ท้องถิ่นที่ควบคุมไปกั้ระบบการตรวจสอบ
ความรับผิดชอบ ด้วยการปรับวิธีการจัดสรรงบประมาณใหม่ เพื่อให้องค์กรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษารวมทั้งภาคี
เครือข่ายในพื้นที่มีความคล่องตัวในการจัดการเรียนรู้ในพื้นที่และสามารถดึงพลังจากเครือข่ายในพื้นที่เสริมหนุนคุณภาพ
ของเด็กและเยาวชนอย่างสร้างสรรค์ โดยที่มหาวิทยาลัยเป็นองค์กรที่มีศักยภาพและความพร้อม ควรให้มหาวิทยาลัย
(อาจารย์) เป็นแกนหลักประสานงานขับเคลื่อนและค้นหานวัตกรรมในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้โดยเรียนรู้จาก
บทเรียนจากชุดโครงการ LLEN ทั้งความสำเร็จ ปัญหาอุปสรรค ทั้งนี้รัฐอาจจะจัดสรรงบประมาณบางส่วนตรงไปที่
มหาวิทยาลัยเพื่อการปฏิรูปคุณภาพการเรียนรู้ หรือมายังสถานศึกษาและเขตพื้นที่ด้วยข้อตกลงร่วมกันที่จะเป็น
เครือข่ายหลักในการดำเนินงาน

๓. รัฐควรเร่งเพิ่มสมรรถนะการอ่านของนักเรียน ควบคู่กับการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้และทักษะต่าง ๆ เพื่อเตรียมเด็กเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ และสู่ประชาคมอาเซียน

๔. คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษาควรมีการปรับปรุงหลักสูตรการผลิตครูใหม่ ให้บัณฑิตครูเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ที่นำไปสู่ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ ๒๑ นอกจากนี้ การผลิตครูไม่ว่าจะเป็นหลักสูตร ๔-๕ ปี ไม่จำเป็นต้องผูกขาดกับคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์เท่านั้น ควรเปิดโอกาสให้คณะอื่นมีส่วนร่วม ซึ่งอาจจะเพิ่มเติมในด้านวิชาชีพครู (pedagogy) หรือเข้าร่วมในกระบวนการผลิตครูด้วยกันในสหวิทยาการ

๕. ในการพัฒนาครูหรือหนุนเสริมคุณภาพการเรียนรู้ ควรเปลี่ยนจากการอบรม (training) แบบเดิม มาเป็นการให้คำแนะนำ การปรึกษา การจัดกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติของครูในลักษณะ coaching และติดตามผลอย่างต่อเนื่อง

๖. ผู้กำหนดนโยบายและผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาควรสนับสนุนทั้งเชิงโครงสร้าง (infrastructure supporting) ทั้งอุปกรณ์ ครุภัณฑ์ เอกสารวิชาการ องค์ความรู้ต่าง ๆ และให้อาจารย์มหาวิทยาลัยได้มีโอกาสเรียนรู้บริบทของพื้นที่ในแง่มุมต่าง ๆ ตลอดจนช่วยหนุนเสริมคุณภาพครูโดยเป็นที่ปรึกษา/พี่เลี้ยง และถือเป็นภารกิจหนึ่งในสายบริการวิชาการแก่ชุมชน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป ได้แก่

๑. ควรมีการนำร่องการวิจัยและพัฒนาลักษณะนี้ แต่ขยายขอบเขตทั้งในแง่พื้นที่ คือ พัฒนาทั้งจังหวัด หรือในเขตพื้นที่การศึกษา และควรเน้นการพัฒนาทั้งโรงเรียนเพื่อให้มีการปฏิรูปการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งโรงเรียน รวมถึงการปรับโครงสร้างเชิงระบบในโรงเรียนเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้

๒. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมใหม่ในการประเมินคุณภาพสถานศึกษาและประเมินคุณภาพผู้เรียน

๓. ควรมีการพัฒนาและวิจัย Project Based Learning (PBL) และ Professional Learning Community (PLC) ในสภาพความเป็นจริงที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดทักษะสำหรับศตวรรษที่ ๒๑ อย่างแท้จริง

อ้างอิง

1. เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ และอรุณศรี จิตต์แจ้ง. (๒๕๕๖). พลังเครือข่ายในพื้นที่ กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
2. สสค. (๒๕๕๗). สรุปรายชื่อข้อมูลความรู้ เอกสารการประชุม อกวิวัฒน์การเรียนรู้สู่จุดเปลี่ยนประเทศไทย ๖-๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ณ อิมแพคฟอรัม เมืองทองธานี.

บทความวิชาการ

ทวีพร บุญวานิช

สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

การติดตามและประเมินผล การจัดการศึกษาตามนโยบายรัฐบาล ปี ๒๕๕๖

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาดำเนินการติดตามผล
การจัดการศึกษาทุกระดับการศึกษา เพื่อ ๑) ทราบถึงความก้าวหน้า
ปัญหา อุปสรรค และผลสำเร็จที่เกิดขึ้นในทุกระดับการศึกษา และ
๒) ได้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบายในภาพรวมสำหรับ
ชี้แนะแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง
ที่เกิดขึ้น โดยสำรวจข้อมูลการจัดการศึกษาตามนโยบายด้าน
การศึกษาของรัฐบาล
ระหว่างเดือนมกราคมถึง

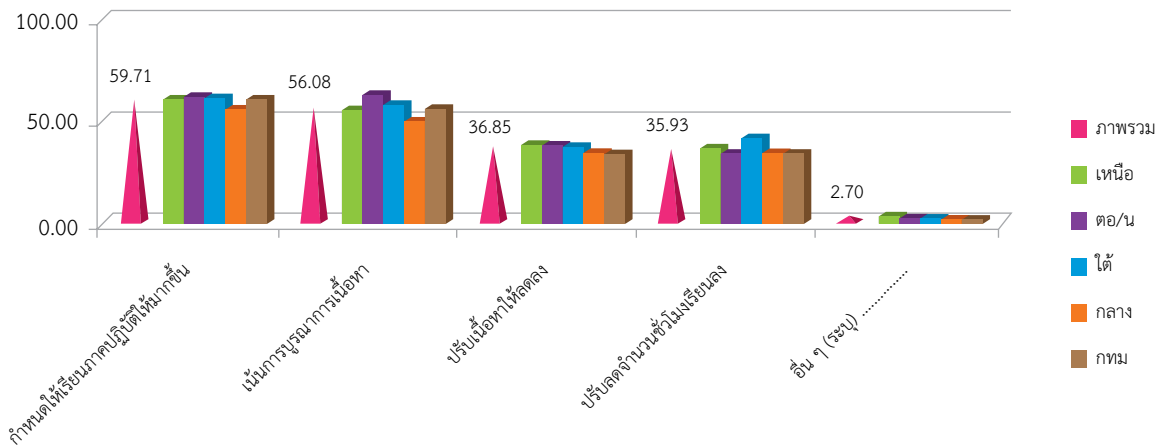
มีนาคม ๒๕๕๗ ด้วยแบบสอบถามและสนทนากลุ่ม และสอบถามบุคคล
๕ กลุ่ม คือ นักเรียน/นักศึกษา ครู/คณาจารย์ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหาร
เขตพื้นที่การศึกษา และผู้ปกครอง ทุกสังกัดกระจายทุกจังหวัดทั่วประเทศ
มีผู้ตอบแบบสอบถาม ๑๕ แบบ รวม ๑๑๙,๑๔๐ คน และการสนทนากลุ่ม
ใน ๔ ภาค ๆ ละ ๔ ครั้ง รวม ๑๖ ครั้ง รวมทั้งมีการประชุมสัมมนา
แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นร่วมกัน ผลสรุปจำแนกตาม ๗ ประเด็นดังนี้

๑. การพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ด้านหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาพรวม พบว่า หากมีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งเห็นว่าควรปรับปรุงในด้านการกำหนดให้เรียนภาคปฏิบัติให้มากขึ้นและเน้นการบูรณาการ
เนื้อหา (แผนภาพ ๑)

แผนภาพ ๑ การปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

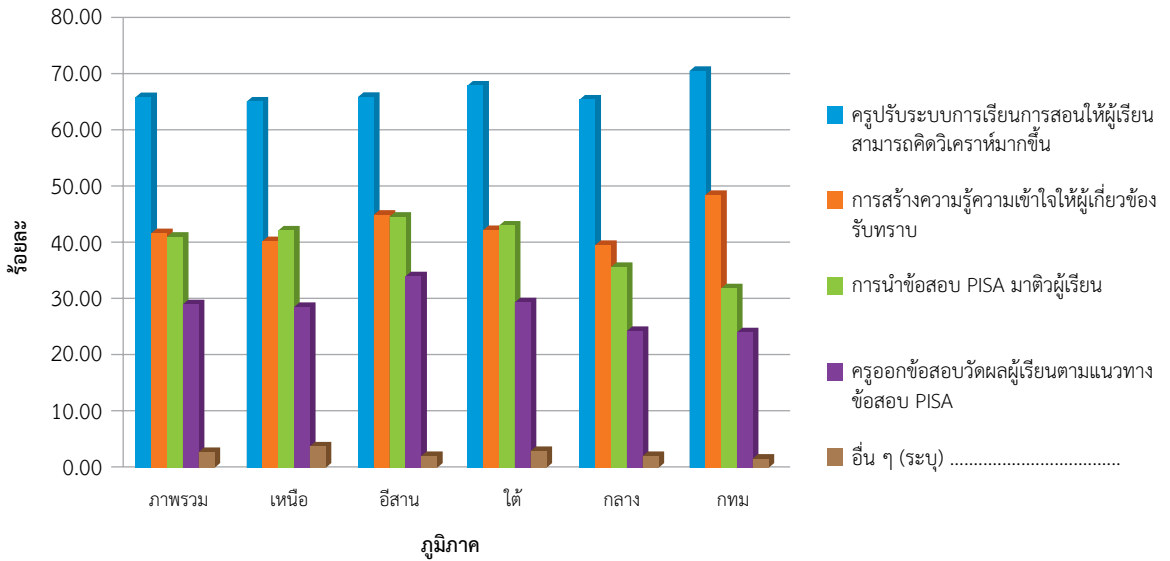

ด้านการเรียนการสอน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งการสอนในระบบและการศึกษานอกระบบ พบว่ามีการส่งเสริม สนับสนุนการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมเสริมเพื่อพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจในระดับปานกลาง และในทุกระดับการศึกษาการจัดการเรียนการสอนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะและคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ ๒๑ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจในระดับปานกลางเช่นกัน ในเรื่องการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานอาชีวศึกษา และการศึกษานอกระบบ สถานศึกษามีการส่งเสริมสนับสนุนหลากหลายวิธี เช่น ใช้การทำงานแบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) ใช้โครงงานเป็นฐาน (Project Based Learning) ใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning) ฯลฯ แต่ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าสนับสนุนวิธีการทำงานแบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) มากที่สุด

การจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา พบว่า ครูมีวิธีการจัดการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ หลากหลายวิธี แต่วิธีต่อไปนี้ครูใช้ตามลำดับเรียงจากมากไปน้อย คือ เขียนบนกระดานและนักเรียนจดตาม ทักษะศึกษานอกสถานที่ นักเรียนทำโครงงานเป็นกลุ่ม ครูหรือนักเรียนเล่านิทานและครูซักถาม นักเรียนหาข้อมูลที่สนใจและมาเล่า นักเรียนทำโครงงานเดี่ยวและเรียนปนเล่น รวมทั้งสถานศึกษาให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมส่งเสริมการรักการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา สำหรับวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูสอนโดยให้นักเรียนท่องศัพท์ใหม่ ๆ และให้จับคู่กับเพื่อนฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ

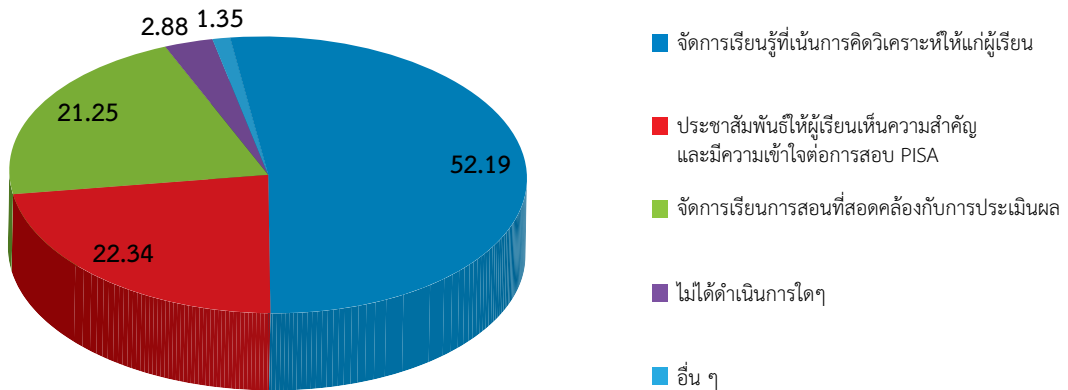
ด้านการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา กรณีที่ผลการสอบ PISA ของประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา มีแนวโน้มต่ำลง แต่ผลการสอบ PISA 2012 ซึ่งมีการประกาศผลเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ ประเทศไทยมีคะแนนสูงขึ้นจากการสอบ PISA 2009 ทั้ง ๓ วิชา (การอ่าน คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) ผู้ตอบส่วนใหญ่ เห็นว่ามีสาเหตุมาจากครูปรับระบบการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์มากขึ้น (แผนภาพ ๒)

แผนภาพ ๒ ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้คะแนน PISA เพิ่มขึ้น

แต่ผลสอบ PISA 2012 ทั้ง ๓ วิชาคะแนนยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าสถานศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิดวิเคราะห์ให้แก่ผู้เรียน (แผนภาพ ๓) ซึ่งสะท้อนว่า การพัฒนาให้คะแนน PISA สูงขึ้นในปีต่อไป ปัจจัย คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิดวิเคราะห์ให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น (แผนภาพ ๓)

แผนภาพ ๓ เรื่องที่สถานศึกษาให้ความสำคัญในการสนับสนุนให้คะแนน PISA สูงขึ้น

ในส่วนผลคะแนนสอบ O-Net ต่ำ ส่วนใหญ่เห็นว่าสาเหตุจากครูมีภาระงานอื่น ๆ นอกจากการสอนมากและเนื้อหาหลักสูตรมากเกินไป นอกจากนี้ ส่วนใหญ่เห็นว่าการติวนักเรียนก่อนสอบ O-Net และมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลายโดยเน้นตามสภาพจริงจะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

สำหรับวิธีการพัฒนาคุณลักษณะด้านการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียนให้ดีขึ้นควรดำเนินการเพิ่มทักษะการพูด-การฟัง โดยใช้สื่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น ซีดี วีดีโอ application you tube

แนวทางที่สามารถส่งเสริมให้นักเรียนอ่าน เขียน พูดภาษาไทยดีขึ้นมากที่สุด คือ จัดหาหนังสือที่ช่วยพัฒนาการอ่าน เขียน พูดภาษาไทย เช่น แบบฝึกทักษะ ชุดกิจกรรม เป็นต้น วิธีการสอนที่ทำให้นักเรียนเข้าใจในสาระของหนังสือที่อ่านมากที่สุด คือ อ่านหนังสือแล้วให้ตอบคำถาม

ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้ข้อสอบกลางวัดผลการเรียนปลายภาคของนักเรียน เห็นด้วยกับการนำระบบสอบตกเข้าชั้นมาใช้เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา และเห็นด้วยกับการใช้ผลการสอบข้อสอบกลางมาใช้ประเมินวิทยฐานะครูและผู้บริหาร

๒. การสร้างและกระจายโอกาสทางการศึกษา รัฐควรให้การอุดหนุนแก่ผู้เรียนเท่ากันทุกคนทั้งภาครัฐและเอกชน และเพื่อให้โอกาสทางการศึกษาที่มีคุณภาพแก่ผู้เรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ควรแก้ปัญหา การจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพโดยการใช้สื่อการเรียนการสอนผ่าน IT มากกว่าการรวบรวมโรงเรียนหรือปรับเป็นศูนย์การเรียนรู้ชุมชนหรือเวียนครูจากโรงเรียนอื่นมาสอนหรือยุบชั้นเรียน

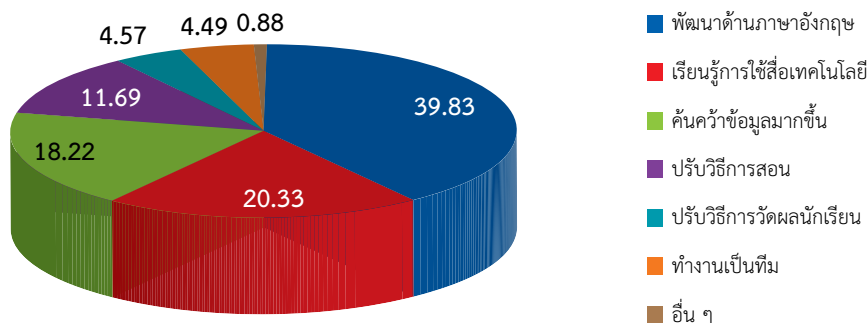
การสร้างแรงจูงใจการเข้าเรียนสายอาชีพศึกษา ๓ แนวทาง คือ การสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติให้แก่ผู้เรียน การสร้างความมั่นคงในวิชาชีพสำหรับผู้เรียนสายอาชีพโดยเพิ่มค่าตอบแทนให้สูงขึ้นตามสมรรถนะและระดับคุณวุฒิวิชาชีพในแต่ละสาขาอาชีพ และการจัดทุนให้เปล่าแก่ผู้เรียนระดับ ปวช. แทนการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา

ระบบสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามีทั้งระบบรับตรงและระบบกลาง ในส่วนระบบรับตรงที่เป็นธรรมและให้โอกาสแก่ผู้เข้ารับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากที่สุด คือ ให้แต่ละสถาบันจัดสอบเองไม่พร้อมกัน

การดำเนินงานกองทุนกู้ยืมทางการศึกษา พบว่า การกำหนดหลักเกณฑ์/คุณสมบัติผู้กู้ กยศ. ที่กำหนดจากเกณฑ์รายได้ครอบครัวไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทต่อปี สามารถคัดเลือกผู้กู้ยืมเงินที่อยู่ในกลุ่มครอบครัวยากจนได้ และหากปริมาณเงินให้กู้มีจำนวนน้อยกว่าความต้องการของผู้กู้ ควรจัดสรรเงินกู้ยืมให้ผู้กู้ที่เรียนในคณะ/สาขาวิชาที่สนองตอบความต้องการกำลังคนในการพัฒนาเศรษฐกิจและผู้ตอบส่วนใหญ่มากกว่า ร้อยละ ๙๐ เห็นด้วยกับเรื่องต่อไปนี้ (๑) แนวคิดของกองทุนเงินให้กู้ยืมที่ผูกกับรายได้ในอนาคต (กรอ.) ที่กำหนดคุณสมบัติของผู้กู้ เพียงแค่ศักยภาพและความสามารถในการเรียนของผู้ขอกู้เท่านั้นก็สามารถกู้ยืมเงินได้ (๒) กองทุนฯ ควรนำผลการเรียนสะสมของผู้เรียนในแต่ละปีการศึกษามาเป็นเงื่อนไขในการให้กู้ยืมเงินในปีต่อ ๆ ไปเพื่อให้ผู้กู้ยืมเงินมีความรับผิดชอบในการเรียนและสามารถสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาของหลักสูตร และ (๓) หากรัฐมีนโยบายเปลี่ยนกองทุน กยศ. ซึ่งให้ผู้เรียนที่ยากจนกู้ยืมและใช้คืนเมื่อเรียนจบ มาเป็นกองทุน กรอ. ซึ่งกำหนดคุณสมบัติของผู้กู้โดยพิจารณาจากศักยภาพและความสามารถในการเรียนของผู้กู้ และใช้คืนเมื่อทำงานและมีรายได้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่กองทุนฯ กำหนด

๓. การปฏิรูปครู ยกฐานะครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูงอย่างแท้จริง ครู คณาจารย์และผู้บริหารสถานศึกษาแต่ละระดับการศึกษาควรต้องปรับตนเองในเรื่องภาษาอังกฤษ การค้นคว้าข้อมูลให้มากขึ้น และเรียนรู้การใช้สื่อเทคโนโลยี และปรับวิธีการสอน (แผนภาพ ๔) โดยต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนการพัฒนาครูในเรื่อง ๑) วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับหลักสูตรและนโยบาย ๒) ส่งเสริมพัฒนาเนื้อหาองค์ความรู้ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ๓) นำคู่มือการพัฒนาครูมาใช้เพื่อพัฒนาครูให้สอดคล้องกับความต้องการของครูและสถานศึกษา และ ๔) สนับสนุนการเรียนการสอนแบบ STEM (STEM หมายถึง การบูรณาการการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความรู้ ความสามารถในการดำรงชีวิต และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในโลกศตวรรษที่ ๒๑) ทั้งนี้ ครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และศึกษานอกระบบ ร้อยละ ๗๑.๘๘ เห็นว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบ STEM ในระดับรู้บ้าง รู้เป็นอย่างดีมีเพียงร้อยละ ๑๐.๔๕ และไม่รู้อะไรเลย ร้อยละ ๑๗.๖๗

แผนภาพ ๔ ครู คณาจารย์ต้องปรับตัวเพื่อเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

กรณีการวัดสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนของครูด้วยคะแนนผลสอบ O-net ส่วนใหญ่เห็นว่าสามารถวัดได้ในระดับปานกลาง

แนวทางที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้คนเก่ง คนดี เข้ามาเป็นครูตามความเห็นส่วนใหญ่เรียงจากมากไปน้อย ดังนี้

แนวทางสร้างแรงจูงใจให้คนเก่ง คนดี เข้ามาเป็นครู	ร้อยละ
การเพิ่มค่าตอบแทนวิชาชีพครูให้สูงเทียบเท่าสาขาวิชาอื่น เช่น แพทย์ วิศวกร ฯลฯ ณ วันที่เริ่มทำงาน	๖๗.๓๘
ผลตอบแทนในอนาคตเป็นไปตามผลงานและความสามารถของครู	๕๓.๓๗
เปิดโอกาสให้ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาชีพอื่นมาเป็นครู โดยใช้ประสบการณ์ในการสอน ไม่น้อยกว่า ๑ ปี มาเป็นเงื่อนไขในการขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู	๔๑.๐๕
จำกัดการผลิตครูในแต่ละสาขาวิชาเท่ากับจำนวนที่ขาดแคลน	๓๗.๐๘

๔. การจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับตลาดแรงงาน

การดำเนินการยกระดับคุณภาพอาชีวศึกษาของสถานศึกษา สถานศึกษามีการดำเนินการยกระดับคุณภาพอาชีวศึกษาตามแนวทางของรัฐกำหนดในหลายเรื่องแต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จโดยเฉพาะเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการและสมาคมวิชาชีพตามกรอบคุณวุฒิวิชาชีพ (TVQ) และการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ร่วมกับสถานประกอบการ

การดำเนินการร่วมกันของสถานประกอบการ ภาคเอกชน และสมาคมวิชาชีพเพื่อให้สถานศึกษาสามารถผลิตกำลังคนสนองตอบความต้องการของตลาดแรงงาน พบว่าอาจารย์/คณาจารย์และผู้บริหารในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษามีความเห็นค่อนข้างต่างกันสรุปไม่ได้ชัดเจน ยกเว้นระดับอาชีวศึกษาที่อาจารย์และผู้บริหารส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่าการทำงานที่ยังไม่ประสบผลสำเร็จ คือ การกำหนดค่าตอบแทนของผู้สำเร็จการศึกษาตามระดับคุณวุฒิวิชาชีพ และการปรับหลักสูตรการเรียน การสอนและการฝึกปฏิบัติระหว่างสถาบันการศึกษา กับสถานประกอบการตามหลักสูตรฐานสมรรถนะ ส่วนอุดมศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จในเรื่องการกำหนดทักษะ ความรู้ ความสามารถและสมรรถนะของผู้เรียนในแต่ละหลักสูตร ทั้งนี้ ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นด้วยกับมาตรการกำกับการทำงาน ของสถานศึกษา คือ การกำหนดให้สถาบันการศึกษาต้องจัดทำหลักสูตรฐานสมรรถนะ การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา

สู่การเป็นมหาวิทยาลัยโลกผ่านการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา ร่วมกับภาคการผลิต การใช้งบประมาณเป็นเครื่องมือ การให้ผู้เรียนร่วมรับภาระค่าใช้จ่ายตามหลักประโยชน์ที่ได้รับเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษามีทรัพยากรเพียงพอ และการใช้เงินกู้จากกองทุน กรอ. เป็นเครื่องมือ

การส่งเสริมความพร้อมของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อไปสู่การเป็นสากล ส่วนใหญ่เห็นว่าควรสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้เพื่อสร้างความเป็นเลิศในศาสตร์/สาขาวิชาที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญ และส่งเสริมการแข่งขันเชิงคุณภาพและมาตรฐานระหว่างสถาบันอุดมศึกษา

๕. การพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาให้ทัดเทียมกับนานาชาติ

รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ครูทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา และศึกษานอกระบบมากกว่าครึ่งเคยรับชมเกือบทุกรายการ ยกเว้นครูอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของมูลนิธิไทยคม และครู กศน. ไม่เคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และทั้งครูอาชีวศึกษาและครู กศน. ไม่เคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ทั้งนี้ ครูที่เคยรับชมส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า ทุกรายการโทรทัศน์เพื่อศึกษามีประโยชน์ในระดับปานกลางถึงมากที่สุด

เครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (แท็บเล็ต) เพื่อการเรียนการสอน พบว่า นักเรียน ป.๑ และ ป.๒ ชอบเรียนในช่วงโมงเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์แบบพกพา (แท็บเล็ต) โดยเมื่อมีปัญหาในระหว่างเรียน นักเรียนบอกครูและครูสามารถแก้ไขให้ได้ นักเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าแท็บเล็ตช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น และมีเพียงเล็กน้อยที่ไม่แน่ใจ ครูและผู้ปกครองเกือบครึ่งเห็นว่าพฤติกรรมของนักเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม หลังจากใช้เครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (แท็บเล็ต) ในการเรียน คือ สนใจเนื้อหาที่จะสอนในแท็บเล็ตและกระตือรือร้นที่จะเรียน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ครู คณาจารย์และผู้เรียนในทุกระดับการศึกษาสามารถใช้ประโยชน์จากเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (แท็บเล็ต) ได้เต็มตามศักยภาพ ผู้ตอบมากกว่าครึ่งเห็นว่ารัฐควรดำเนินมาตรการสนับสนุนเพิ่มเติมใน ๓ เรื่อง คือ ๑) พัฒนาสื่อรูปแบบการเรียนการสอนผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำแนกตามกลุ่มสาระวิชา ระดับชั้น เพื่อให้ครูและผู้เรียนสามารถ download มาใช้เพื่อการเรียนรู้ได้ ๒) เพิ่มความจุของเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (แท็บเล็ต) ให้เพียงพอสำหรับผู้เรียนตลอดหลักสูตรในแต่ละระดับชั้น และ ๓) พัฒนาและขยายโครงสร้างเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศให้ครอบคลุมทุกพื้นที่

๖. การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างทุนปัญญาของชาติ มีการบูรณาการการวิจัยในการจัดการเรียนการสอนในระดับปานกลางถึงมากที่สุด และส่งเสริมให้ครูทุกระดับการศึกษาทำวิจัยโดยวิธีการให้ครูเข้ารับการอบรมเพิ่มพูนความรู้ร่วมกับหน่วยงานอื่น โดยเฉพาะในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ส่งเสริมการทำวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างงานประดิษฐ์หรือนวัตกรรมในเรื่องต่าง ๆ เช่น จัดหาแหล่งทุนให้ทำวิจัยและพัฒนา ให้ผู้เรียน/คณาจารย์คิดค้นประดิษฐ์สิ่งใหม่เข้าประกวดโครงการต่าง ๆ ภายในประเทศและต่างประเทศ ฯลฯ

๗. การเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน พบว่า สถานศึกษาดำเนินการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในด้านการเรียนการสอน คือ จัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้มากขึ้นในช่วงวัฒนธรรมและทัศนคติ เพิ่มความเข้มข้นในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และสร้างการรับรู้และจิตสำนึกร่วมที่เป็นหนึ่งในอาเซียนให้เกิดในตัวนักเรียน นอกจากนี้ ทุกระดับการศึกษาจัดกิจกรรม/โครงการเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่แรงงาน/ประชาชน โดยจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ เปิดอบรมหลักสูตรระยะสั้น ๑-๒ เดือน สอนภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานแก่บุคคลทั่วไป และจัดโครงการเรียนรู้ประสบการณ์การทำงานในต่างประเทศ

บทความวิชาการ

ดร. ประวีณา อัสโย

สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนารการเรียนรู้

เผยจุดเน้นการจัดการศึกษา หน้าที่ความเป็นพลเมือง ในศตวรรษที่ ๒๑

การสร้างความเป็นพลเมืองให้เด็กและเยาวชนในวันนี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญรุ่งเรืองทัดเทียมนานาชาติอารยประเทศได้นั้น การจัดการศึกษาถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่จะหล่อหลอมเด็กไทยให้มีความเป็นพลเมืองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ความรู้พื้นฐานด้านพลเมือง เป็นแนวคิดสำคัญในศตวรรษที่ ๒๑ ที่ประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญเรื่องหน้าที่และความเป็นพลเมือง สมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษา (IEA) ได้ดำเนินการศึกษา พบว่า ๓๘ ประเทศทั่วโลกที่เข้าร่วมโครงการ International Civic and Citizenship Education Study (ICCS 2009) ให้ความสำคัญเรื่องดังกล่าวในระบบการศึกษาโดยเฉพาะหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ ๓ วิธี คือ ๑) จัดเป็นวิชาเฉพาะและเลือกเรียน ๒) จัดแบบบูรณาการในวิชาอื่น ๆ และ ๓) กำหนดสาระสำคัญผสมผสานไว้ในหลักสูตร ซึ่งทุกประเทศใช้มากกว่าหนึ่งวิธีที่กล่าวมาและให้โรงเรียนเป็นผู้กำหนดว่าจะผสมผสานวิธีเหล่านี้ในการปฏิบัติจริงได้อย่างไร

จุดเน้นเกี่ยวกับกระบวนการและหัวข้อความรู้เรื่องหน้าที่และความเป็นพลเมืองในหลักสูตรระดับชาติ ทั้ง ๓๘ ประเทศ เน้นการให้ความรู้โดยใช้กระบวนการที่หลากหลาย การออกแบบกระบวนการได้พัฒนาให้มีการสร้างความรู้ความเข้าใจ พร้อมทั้งทักษะด้านการสื่อสาร การวิเคราะห์ การสังเกต และการสะท้อนความคิด ขณะเดียวกันต้องจัดประสบการณ์ภายนอกโรงเรียนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมอย่างจริงจัง และต้องพัฒนาการ มีเจตคติเชิงบวกต่อ

เอกลักษณ์ประจำชาติ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองและประชาสังคมในอนาคต ซึ่งประเทศส่วนใหญ่เน้น “การเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ” และการจัดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ทั้งในด้านการฝึกประสบการณ์และสาระการเรียนรู้

สำหรับหัวข้อความรู้หน้าที่และความเป็นพลเมืองในหลักสูตรนั้น มีการให้น้ำหนักและความสำคัญแตกต่างกันในแต่ละประเทศ ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเรื่องสิทธิมนุษยชน ระบบรัฐบาล การลงคะแนนเสียงและการเลือกตั้ง หัวข้อความรู้ที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ความเข้าใจวัฒนธรรมและชาติพันธุ์

ที่แตกต่าง นอกจากนั้น หัวข้อความรู้ไม่ได้จำกัดเฉพาะเรื่องการเมืองเท่านั้น แต่รวมถึงเศรษฐกิจ มิติทางวัฒนธรรมของสังคม และการแก้ปัญหาความขัดแย้ง สำหรับหัวข้อความรู้ที่หลายประเทศให้ความสำคัญ ทันสมัย และเป็นโลกาภิวัตน์ คือ การสื่อสาร องค์กรระดับโลก/นานาชาติ สถาบันและองค์กรระดับภูมิภาค (Regional institutions)

กล่าวโดยสรุป กระบวนการให้ความรู้ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน และนอกโรงเรียนที่เป็นกระบวนการทางสังคม ประกอบด้วย การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ และทักษะที่เน้นการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับความเป็นพลเมืองด้วยการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง

การเตรียมการประเมินการศึกษาหน้าที่และความเป็นพลเมืองในปี ๒๕๕๙ (ICCS 2016) ของสมาคม IEA พบว่า ควรเพิ่มเติมตามแนวโน้มของโลกที่เปลี่ยนไป ๕ ประเด็นคือ ๑) ความสำคัญของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการศึกษาหน้าที่และความเป็นพลเมือง (The importance of sustainable development in civic and citizenship education) เช่น พฤติกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน การประหยัดน้ำหรือพลังงาน การรีไซเคิลของเสีย ปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ๒) การมีปฏิสัมพันธ์กันในโรงเรียน (Social Interaction at school) เช่น การได้วาทิ กิจกรรมอาสาสมัคร ทักษะคิดของนักเรียนที่มีต่อการใช้ความรุนแรงระหว่างเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียน เป็นต้น ๓) การใช้สื่อสังคมสมัยใหม่ รวมถึงระบบของสังคมในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเครื่องมือที่ใช้เพื่อสื่อสาร (Use of new Social Media for Civic Engagement) เช่น การโพสต์ความเห็นในบล็อก เว็บไซต์เครือข่ายสังคม และการแบ่งปัน (share) เนื้อหา ๔) ความตระหนักในเศรษฐกิจ (Economic Awareness as a Sub-Domain of Citizenship) เน้นมุมมองเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของพลเมืองและประชาชนในชีวิตของพลเมือง เช่น การบริหารจัดการรายได้รายจ่ายของ

แต่ละคน โดยเป้าหมายในระดับโรงเรียน คือ เป็นการเตรียมนักเรียนและสร้างความคุ้นเคยกับการตัดสินใจทางเศรษฐกิจ และการเงินที่นักเรียนต้องเกี่ยวข้องกับทั้งในปัจจุบันและเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เป็นต้น และ ๕) คุณธรรมศีลธรรมในการศึกษา หน้าที่และความเป็นพลเมือง (The role of morality civic and citizenship) เช่น การสนับสนุนคุณค่าประชาธิปไตย การตอบสนองต่อภัยคุกคามจากการก่อการร้าย สนับสนุนเพื่อสิทธิความเท่าเทียมทางเพศ กลุ่มชาติพันธุ์ การสนับสนุน สิทธิเท่าเทียมกันสำหรับผู้อพยพ ทักษะคิดต่อการทุจริตในภาครัฐหรือบริการสาธารณะ เป็นต้น

การจัดการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองในประเทศไทย จึงควรให้ความสำคัญต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้ ให้มากยิ่งขึ้น เพราะท่ามกลางกระแสสังคมในระบบทุนนิยมประชาธิปไตย การกระจายของเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสาร การเพิ่มอำนาจขององค์กรระดับโลก และประเทศที่ใช้ระบอบประชาธิปไตยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ประเทศไทยต้อง ส่งเสริมและพัฒนานวัตกรรมจัดการเรียนการสอนใหม่ ๆ ด้านการศึกษาหน้าที่และความเป็นพลเมือง ให้เท่าทัน การเปลี่ยนแปลงของกระแสสังคมปัจจุบัน และต้องส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ให้แก่เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านความรู้เท่าทันทางการเมือง (Political Literacy) ซึ่ง “ครู” ถือเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการเรียน การสอนและเป็นต้นแบบเรื่องประชาธิปไตย ไม่เฉพาะครูผู้สอนวิชาสังคมเท่านั้น แต่เป็นครูทุกวิชา ดังนั้น จึงเป็น ความท้าทายในการจัดการศึกษาหน้าที่และความเป็นพลเมืองในศตวรรษที่ ๒๑ ที่ต้องเริ่มต้นที่ผู้ใหญ่ซึ่งเป็นต้นแบบ ทั้งครูผู้สอนทุกวิชา ผู้บริหาร พ่อแม่ ผู้ปกครอง ชุมชนและสื่อมวลชน ต้องเป็นต้นแบบความเป็นพลเมืองที่พึ่งตนเอง และรับผิดชอบตนเอง รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพควบคู่กับความรับผิดชอบต่อ เคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เคารพความแตกต่าง เคารพหลักความเสมอภาค เคารพกติกา การไม่แก้ปัญหาคด้วยความรุนแรง ทั้งตระหนักว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ต้องร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อสร้างความเป็นพลเมืองให้เด็กและเยาวชนต่อไป

- ตัวอย่างการใช้ Unit Standards การขึ้นทะเบียนกรอบคุณวุฒิของ NZQF และการประกันคุณภาพในส่วนนี้ องค์การรับรองคุณวุฒิแห่งนิวซีแลนด์ (NZQA) ได้จัดโปรแกรมเยี่ยมชมสถาบันต่าง ๆ ด้วย เช่น Institute of Technology and Polytechnic, The Primary Industry Training Organization, Training center เพื่อสร้างความเข้าใจในระบบการประเมินและการประกันคุณภาพจัดทำโดยองค์การรับรองคุณวุฒิแห่งนิวซีแลนด์ (NZQA) และ New Zealand Tertiary Education Organizations

- การทดลองทำแบบฝึกหัดการจัดทำคุณวุฒิ (Qualification Development) ในบางสาขาอาชีพ เพื่อให้เห็นภาพการใช้งานจริงและสามารถนำไปปรับใช้ได้ในส่วนของการเชื่อมโยงกรอบคุณวุฒิย่อยกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ โดยให้เปรียบเทียบกับรายละเอียดในระดับคุณวุฒิของประเทศไทยที่ได้กำหนดไว้ใน NQF ด้วย

- ระบบการประกันคุณภาพของ NZQA's Maturanga Maori ลักษณะเฉพาะและลักษณะเด่นของ NZQF ในการรับรองคุณวุฒิที่พัฒนามาจากทัศนคติของชนพื้นเมือง (เมารี)

กรอบคุณวุฒิแห่งชาติของประเทศนิวซีแลนด์ (New Zealand Qualifications Framework : NZQF) เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ รับผิดชอบงานโดยองค์การรับรองคุณวุฒิแห่งนิวซีแลนด์ (New Zealand Qualifications Authority : NZQA) กรอบคุณวุฒิแห่งชาติของประเทศนิวซีแลนด์ มี ๑๐ ระดับ ครอบคลุมคุณวุฒิทุกประเภทของระดับการศึกษาและทุกสาขาอาชีพ ทั้งการศึกษาในระบบ (สายสามัญและสายอาชีพ) การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย โดยเน้นระบบประกันคุณภาพ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้าง

ความเชื่อมั่นในระดับชาติและนานาชาติได้ตามมาตรฐานที่กำหนด อย่างไรก็ตาม องค์การรับรองคุณวุฒิแห่งนิวซีแลนด์ (NZQA) ได้มีการทบทวนและพัฒนากรอบคุณวุฒิแห่งชาติอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลก

กรอบคุณวุฒิแห่งชาติของประเทศนิวซีแลนด์มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ มีการจัดทำและจัดทะเบียนคุณวุฒิของแต่ละสาขาอาชีพ / ระดับ

ภายใต้การดูแลของสำนักงานมาตรฐานวุฒิการศึกษาแห่งประเทศนิวซีแลนด์ และจัดทำขึ้นโดยความร่วมมือของทุกภาคส่วน ประกอบด้วย ภาครัฐ ภาคเอกชน กลุ่มอุตสาหกรรม องค์กรวิชาชีพ และสถาบันการศึกษา ซึ่งการจัดทะเบียนคุณวุฒิทั้งหมดนี้ทำให้ระบบคุณวุฒิแห่งชาติมีความเชื่อมโยงกันและสามารถเทียบโอนหน่วยการเรียนรู้กันได้ง่ายขึ้น

คุณวุฒิของประเทศนิวซีแลนด์ มีคุณสมบัติดังนี้ มีการประกันคุณภาพ มีการกำหนดประเภท และระดับของคุณวุฒิอย่างชัดเจน (ตามแบบฟอร์มที่สำนักงานมาตรฐานวุฒิการศึกษาแห่งประเทศนิวซีแลนด์กำหนดไว้) มีการจัดทำฐานข้อมูลและจัดทะเบียนรายชื่อและรายละเอียดคุณวุฒิเพื่อแจ้งให้สาธารณชนรับทราบ มีการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ เส้นทางการเรียนรู้ เส้นทางการจ้างงานอย่างชัดเจน มีการกำหนดและจัดสรรค่าหน่วยกิตในแต่ละระดับอย่างชัดเจน มีการจำแนกหมวดหมู่คุณวุฒิอย่างชัดเจน และมีการแจ้งสถานะของคุณวุฒิที่เป็นปัจจุบัน รวมถึงการหมดอายุหรือการหยุดดำเนินการ

กระบวนการพัฒนาคุณวุฒิ

๑. ระบุความต้องการในการจัดทำคุณวุฒิของแต่ละสาขาอาชีพ พิจารณาคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญและผู้มีส่วนได้เสียเข้าเป็นคณะทำงานในการจัดทำและพัฒนาคุณวุฒิของแต่ละสาขาอาชีพ
๒. จัดทำร่างคุณวุฒิของแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อเสนอต่อที่ปรึกษากรอบคุณวุฒิแห่งชาติเพื่อพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ
๓. นำคุณวุฒิของแต่ละสาขาอาชีพเข้าสู่ระบบการประกันคุณภาพและฐานข้อมูลคุณวุฒิ
๔. หน่วยงานจัดการศึกษาพัฒนาหลักสูตรตามคุณวุฒิ จัดการฝึกอบรมและการประเมินผลการจัดในสถานทำงาน
๕. ได้รับการยอมรับมาตรฐานทั้งในระดับชาติและนานาชาติ

นี่คือข้อมูลองค์ความรู้ส่วนหนึ่ง ที่ได้รับจากการประชุมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ ซึ่งจะนำเสนอ ส่วนอื่น ๆ อีกในโอกาสต่อไป และจะใช้เป็นแนวทางการดำเนินงานการพัฒนากรอบคุณวุฒิของประเทศไทยในก้าวต่อไป

บทความวิชาการ

ชรินทร์ พุ่มเกษม

สำนักนโยบายและแผนการศึกษา

สมรรถนะของคนไทย กับความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศ

นานาประเทศให้ความสำคัญกับการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ สะท้อนได้จากการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาประเทศของภาครัฐที่มีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ แต่เมื่อนำไปสู่การปฏิบัติแล้วอาจมีทั้งที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งส่วนหนึ่งสะท้อนจากผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันที่ถูกจัดอันดับจากองค์กรหรือสถาบันระดับนานาชาติ อาทิ World Economic Forum (WEF) International Institute for Management Development (IMD) และ Human Development Index (HDI) ของสหประชาชาติ เป็นต้น

โดยจุดเน้นหรือมิติการสำรวจของแต่ละองค์กรเพื่อการจัดอันดับมีความแตกต่างกัน รวมทั้งการกำหนดนิยามของความสามารถในการแข่งขันก็เช่นเดียวกัน อาทิ องค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD)^๑ ได้นิยามว่าเป็น “ความสามารถในการสร้างโครงสร้างระดับรายได้และขนาดการจ้างงานที่สูงขึ้นอย่างยั่งยืนและแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ โดยแบ่งตัวชี้วัดออกเป็น ๔ มิติ คือ สมรรถนะเศรษฐกิจโดยรวม ประสิทธิภาพของภาครัฐ ประสิทธิภาพของภาคเอกชน และโครงสร้างพื้นฐาน” ส่วน WEF^๒ ได้นิยามว่า “ความสามารถในการแข่งขันเป็นเรื่องของระดับการผลิตของแต่ละประเทศ โดยมีปัจจัยด้านสถาบัน เช่น กฎหมาย ตลอดจนนโยบายและปัจจัยอื่น ๆ จะมีบทบาทต่อการเพิ่มขึ้นหรือการลดลงของผลิตภาพการผลิต” และ IMD^๓ ได้นิยามว่าเป็น “ความสามารถของประเทศในการสร้างและรักษาสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจให้เอื้อต่อการเสริมสร้าง

^๑สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและแนวทางการจัดการจุดอ่อนของประเทศไทยจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน โดย WEF และ IMD ; หน้า ๒ (มกราคม ๒๕๕๔)

^๒สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, รายงานผลการสัมมนาการจัดอันดับความสามารถทางการแข่งขันของประเทศไทยโดย IMD ; หน้า ๑๒ (เมษายน ๒๕๕๔)

และพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศซึ่งจะนำไปสู่ความมั่งคั่งในระยะยาว” จากนิยามจะพบว่าความสามารถในการแข่งขันจะมุ่งเน้นที่การเจริญเติบโตของภาคเศรษฐกิจเป็นสำคัญ

สำหรับประเทศไทยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กล่าวไว้ว่าความสามารถในการแข่งขันพิจารณาจากองค์ประกอบ ๓ ด้านคือ ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ด้านประสิทธิภาพของกระบวนการการทำงานขององค์กร (Process) และด้านผลลัพธ์จากการแข่งขัน (Output)^๔ ซึ่งเมื่อพิจารณาเจาะลึกแล้วพบว่าสิ่งที่เป็นตัวจักรสำคัญของการขับเคลื่อนให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขัน คือ “ทรัพยากรมนุษย์” สะท้อนจากผลการอันดับ WEF ซึ่งจัดอันดับแต่ละประเทศจำแนกเป็น ๓ กลุ่มหลักตามลำดับขั้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ กลุ่มที่ ๑ ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Requirements) หรือกลุ่มประเทศพัฒนาระดับต้น กลุ่มที่ ๒ ปัจจัยยกระดับประสิทธิภาพ (Efficiency Enhance) หรือกลุ่มประเทศพัฒนาระดับกลาง และกลุ่มที่ ๓ ปัจจัยด้านนวัตกรรมและศักยภาพ (Innovation and Sophistication) หรือกลุ่มประเทศพัฒนาระดับสูง

ผลการจัดอันดับในปี ค.ศ. ๒๐๑๓^๕ พบว่า ความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มที่ ๑ มีอันดับตกลงหลายประเทศ แต่ขณะเดียวกันตัวชี้วัดด้านการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ อัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา และคุณภาพการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา มีอันดับดีขึ้น สะท้อนว่าประเทศในกลุ่มพัฒนาระดับต้นมุ่งเน้นที่การพัฒนาการศึกษาเป็นสำคัญ เพราะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านการให้ศึกษานั้นจะเป็นฐานสำคัญของการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

การจัดอันดับดังกล่าวประเทศไทยถูกจัดอยู่กลุ่มที่ ๒ ประเทศพัฒนาระดับกลาง แต่ตัวชี้วัดด้านการศึกษากลับมีอันดับแย่ลง ในขณะที่ประเทศบรูไนซึ่งถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่ ๑ แต่ตัวชี้วัดด้านการศึกษากลับมีอันดับที่สูงกว่าประเทศไทยรวมทั้งประเทศเวียดนามและกัมพูชาที่ตัวชี้วัดด้านการศึกษา มีแนวโน้มอันดับที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ หากผลการจัดอันดับยังเป็นเช่นนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุน และส่งผลกระทบเป็นลูกโซ่ต่อความเป็นอยู่และสวัสดิการของ

^๔สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ผลการวิเคราะห์ตัวชี้วัดและแนวทางการจัดการจุดอ่อนของประเทศไทยจากการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน โดย WEF และIMD ; หน้า ๒ (มกราคม ๒๕๕๔)

^๕สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, มองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

ประชาชนทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐต้องยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และการศึกษา คือ กุญแจสำคัญในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพราะการศึกษาถือเป็นสายการผลิตกำลังคนป้อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน ผนวกกับ WEF ได้ ทำการวิเคราะห์ว่าปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของไทย ๑ ใน ๖ ปัจจัย^๖ นั้นคือ “การศึกษาขาดคุณภาพ”

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาในฐานะหน่วยงานที่มีหน้าที่กำหนดนโยบายทางการศึกษาของประเทศ ได้ตระหนักว่า “การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้พร้อมรับกับบริบทการแข่งขันใหม่” มีความจำเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ศึกษาวิจัยเพื่อเตรียมข้อมูลสำหรับการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนรองรับโลกในศตวรรษที่ ๒๑ โดยระยะแรก สำนักงานฯ ได้จัดทำ “โครงการพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผลทางการศึกษาโดยเทียบเคียงกับมาตรฐานสากล : ด้านสมรรถนะผู้ใหญ่” ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อทำการประเมินสมรรถนะของประชากรไทยที่มีอายุระหว่าง ๑๕ - ๖๕ ปี ซึ่งถือว่าเป็นประชากรวัยแรงงาน

โดยทำการประเมิน ๓ สมรรถนะหลัก คือ (๑) การรู้หนังสือ และความสามารถในการอ่าน (Literacy and Reading Components) (๒) ความสามารถในการคำนวณ (Numeracy) และ (๓) ความสามารถในการแก้ปัญหา ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี (Problem Solving in Technology-rich Environments) ซึ่งจะเป็นการประเมินสมรรถนะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตหรือการทำงาน และยังสอดคล้องกับทักษะที่คนในศตวรรษที่ ๒๑ ควรมีอย่างน้อย ๓ ทักษะ ได้แก่ ทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) และทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (Information, Media and Technology Skills) นอกจากผลการดำเนินโครงการจะใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการกำหนดนโยบายแล้ว ยังจะทำให้ทราบว่าระบบการศึกษาที่ผ่านมาสามารถผลิตกำลังคนให้มีสมรรถนะดังกล่าวได้มากน้อยเพียงใด โดยในส่วนของการทำงานภายใต้บริบทของประเทศไทย สำนักงานฯ ได้พัฒนาเครื่องมือสำหรับการสำรวจสมรรถนะ คือ **แบบทดสอบสมรรถนะผู้ใหญ่** ที่ใช้สำหรับการวัดและประเมินสมรรถนะดังกล่าว และขณะนี้อยู่ระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง (Main Survey) จากกลุ่มตัวอย่าง ๑,๓๐๐ คน ใน ๔ ภูมิภาคและกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพใน ๓ ภาคการผลิตที่สำคัญของประเทศ คือ ภาคบริการ ภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตร ทั้งนี้ สำนักงานฯ คาดหวังว่าผลการสำรวจดังกล่าวจะช่วยทำให้เห็นแนวทางที่ชัดเจนสำหรับการกำหนดนโยบายพัฒนาสมรรถนะกำลังคนให้มีทั้งทักษะชีวิตและทักษะการทำงานต่อไป

^๖<http://www.enn.co.th/8436>, อันดับด้านการศึกษาในเวทีโลกและอาเซียน ปี ๒๕๕๖ ; ๑๑ กันยายน ๒๕๕๖

ช่องทางร้องเรียน/ร้องทุกข์ สกศ.

หากท่านมีข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบของเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โปรดส่งข้อความร้องเรียนมาได้ที่ E-mail : prpronec@onec.go.th หรือส่งจดหมายมาที่ สำนักงานสื่อสารสาธารณะ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ๙๙/๒๐ ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ หรือสายด่วนโทร : ๑๑๑๑

แผนที่การพัฒนาจังหวัดของประเทศไทยด้านการศึกษา

แผนที่ ตามความหมายในพจนานุกรมศัพท์ภูมิศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายไว้ว่า “แผนที่ คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เพื่อแสดงลักษณะของพื้นผิวโลก (Earth’ surface) และสิ่งต่าง ๆ บนพื้นผิวโลก ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ (nature) และที่มนุษย์สร้างขึ้น (manmade) โดยแสดงข้อมูลลงบนวัสดุพื้นราบ ด้วยการย่อขนาดให้เล็กลงตามมาตราส่วนที่ต้องการและใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่มีอยู่จริงบนพื้นผิวโลกลงในแผนที่ มนุษย์ใช้แผนที่เป็นเครื่องมือช่วยในการดำเนินงานต่าง ๆ มาตั้งแต่อดีต มีการใช้แผนที่ในการนำเสนอข้อมูลสำคัญด้านต่าง ๆ ของประเทศ อาทิ การศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์และนำมาวางแผนดำเนินการเตรียมรับหรือแก้ไขสถานการณ์ปัญหาแนวพรมแดนระหว่างประเทศ การหาตำแหน่งทางสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องเพื่อวางแผนพัฒนาด้านการเกษตร

และการท่องเที่ยว ปัจจุบันแผนที่เข้ามามีบทบาทสำคัญและถือเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตของคนในยุคโลกไร้พรมแดน มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาผสมผสานกับแผนที่เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยนำทาง แผนที่จึงถูกบรรจุไว้ในอุปกรณ์ที่ทันสมัย ทั้งโทรศัพท์สมาร์ทโฟนหรือแท็บเล็ต ทำให้มนุษย์สามารถใช้แผนที่จากอุปกรณ์เหล่านี้ได้ตลอดเวลาบนระบบอินเทอร์เน็ต

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษามีความเห็นว่าการพัฒนาอนาคตของประเทศไทยให้ก้าวทันกับสถานการณ์โลกทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเกษตร การค้าและการลงทุน รวมทั้งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาคนในชาติให้มีความพร้อมรับสถานการณ์โลกที่มีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน และเร่งพัฒนาคนในชาติให้มีความรู้ความสามารถทัดเทียมนานาประเทศ ซึ่งการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญ เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศและเป็นฐานหลักของการพัฒนาประเทศ ประกอบกับในปัจจุบันทั้งภาครัฐและเอกชนนิยมนำเสนอข้อมูลสถิติและตัวชี้วัดต่าง ๆ ด้วยภาพแผนที่ เนื่องจากการนำเสนอข้อมูลด้วยภาพแผนที่สามารถแสดงข้อมูลได้ละเอียดชัดเจน ทำความเข้าใจได้ง่ายและสะดวกต่อการนำไปใช้ สำนักงานฯ เห็นว่าการนำเสนอข้อมูลด้วยภาพแผนที่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษาดูด้วยเช่นกัน จึงหาแนวทางการนำเสนอประโยชน์ของแผนที่มาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการศึกษาของประเทศ โดยการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลสถิติพื้นฐานที่สนับสนุนการวางแผนการพัฒนาการศึกษาและข้อมูลตัวชี้วัดทางการศึกษา ในด้านคุณภาพและประสิทธิภาพทางการศึกษา ด้านโอกาสทางการศึกษา และด้านความสามารถทางการแข่งขัน เพื่อให้ทราบถึงสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการศึกษา ศักยภาพ โอกาสและขีดความสามารถทางการศึกษาระดับจังหวัดของประเทศไทย จำแนกเป็นรายจังหวัด แล้วนำเสนอด้วยภาพแผนที่การพัฒนาจังหวัดของประเทศไทยด้านการศึกษา เพื่อให้จังหวัดได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาชาติ เพราะจุดเน้นการวางแผนพัฒนาการศึกษาต้องเริ่มมาจากจังหวัด กลุ่มจังหวัด รวมเป็นภาพรวมของประเทศ และไม่ควรมองข้ามความสำคัญของข้อมูลสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษาที่เป็นข้อมูลสะท้อนขีดความสามารถของจังหวัด โดยจังหวัดสามารถนำข้อมูลจากแผนที่การพัฒนาจังหวัดของประเทศไทยด้านการศึกษาไปประกอบการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคของจังหวัด (SWOT Analysis) เพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยพิจารณาความสอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายการศึกษาของแผนพัฒนาการศึกษาชาติ รวมทั้ง สภาพปัญหาในปัจจุบันของจังหวัดและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

การนำเสนอแผนที่การพัฒนาจังหวัดของประเทศไทยด้านการศึกษาเพื่อใช้ประโยชน์ในการวางแผนการพัฒนาการศึกษาของจังหวัด กลุ่มจังหวัดและระดับประเทศ ประกอบด้วยข้อมูล ๒ กลุ่ม คือ (๑) ข้อมูลพื้นฐานที่สนับสนุนการวางแผนการพัฒนาการศึกษาของจังหวัด และ (๒) ตัวชี้วัดทางการศึกษาที่สะท้อนคุณภาพและประสิทธิภาพทางการศึกษา โอกาสทางการศึกษา และความสามารถในการแข่งขัน ดังนี้

กลุ่มที่ ๑ ข้อมูลพื้นฐานที่สนับสนุนการวางแผนการพัฒนาการศึกษาของจังหวัด ประกอบด้วย

- ๑.๑ แผนที่จำนวนสถาบัน/สถานศึกษา ได้แก่
 - จำนวนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
 - จำนวนโรงเรียนระดับก่อนประถมศึกษา
 - จำนวนโรงเรียนระดับประถมศึกษา
 - จำนวนโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - จำนวนโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายประเภทสามัญศึกษา
 - จำนวนโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายประเภทอาชีวศึกษา

- จำนวนสถาบันอุดมศึกษา
- สัดส่วนจำนวนมหาวิทยาลัยของรัฐต่อมหาวิทยาลัยเอกชน

๑.๒ แผนที่อัตราการเพิ่ม/ลดของประชากร ได้แก่

- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๐-๕ ปี โดยเฉลี่ย ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๐-๕ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๖-๑๔ ปี โดยเฉลี่ย ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๖-๑๔ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๑๕-๑๗ ปี โดยเฉลี่ย ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๑๕-๑๗ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป โดยเฉลี่ย ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)
- อัตราการเพิ่ม/ลด ของประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐

กลุ่มที่ ๒ ตัวชี้วัดทางการศึกษาที่สะท้อนคุณภาพและประสิทธิภาพทางการศึกษา โอกาสทางการศึกษา และความสามารถทางการแข่งขัน ประกอบด้วย

๒.๑ แผนที่ตัวชี้วัดด้านคุณภาพและประสิทธิภาพทางการศึกษา ได้แก่

- ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
 - ร้อยละของโรงเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ O-NET ป.๖ มากกว่า ๕๐ คะแนน
 - ร้อยละของโรงเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ O-NET ม.๓ มากกว่า ๕๐ คะแนน
 - ร้อยละของโรงเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ O-NET ม.๖ มากกว่า ๕๐ คะแนน
 - ร้อยละของสถาบันการศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ V-NET ปวช. ๓ มากกว่า ๔๐ คะแนน
 - ร้อยละของสถาบันการศึกษาโรงเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยผลการสอบ V-NET ปวส. ๒ มากกว่า ๔๐ คะแนน
- อัตราการอ่านออกเขียนได้
- อัตราส่วนนักเรียนต่อครู

๒.๒ ตัวชี้วัดด้านโอกาสทางการศึกษา

- ตัวชี้วัดอัตราการเข้าเรียนจำแนกตามระดับการศึกษา
 - อัตราการเข้าเรียนระดับก่อนประถมศึกษา (อายุ ๓-๕ ปี)
 - อัตราการเข้าเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อายุ ๖-๑๗ ปี)
 - อัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา (อายุ ๖-๑๑ ปี)
 - อัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (อายุ ๑๒-๑๔ ปี)
 - อัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (อายุ ๑๕-๑๗ ปี) ประเภทสามัญศึกษา
 - อัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (อายุ ๑๕-๑๗ ปี) ประเภทอาชีวศึกษา
- สัดส่วนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายประเภทสามัญศึกษาต่อประเภทอาชีวศึกษา

๒.๓ ตัวชี้วัดด้านความสามารถทางการแข่งขัน

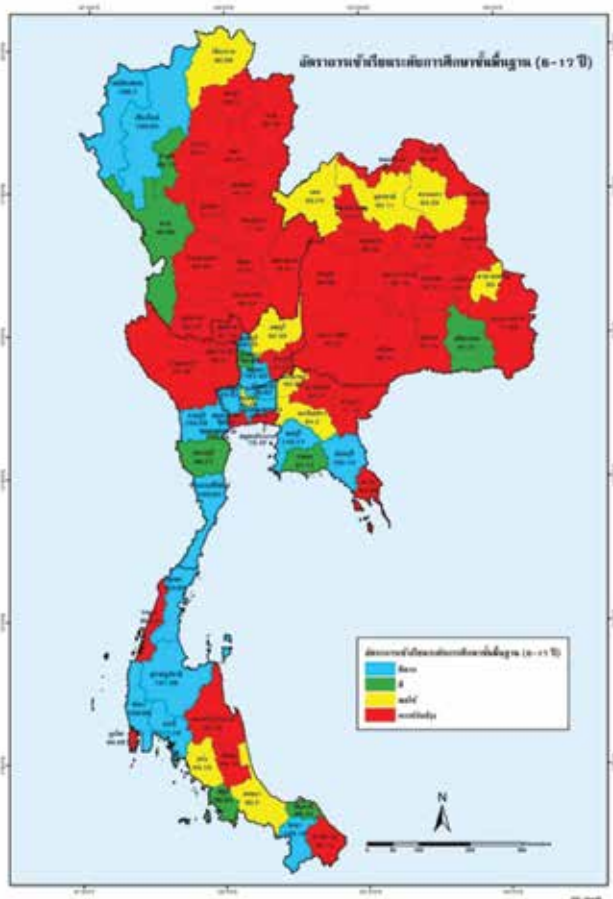
- ร้อยละของแรงงานที่มีความรู้ขั้นพื้นฐาน
 - ร้อยละของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - ร้อยละของแรงงานที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า

- ร้อยละของผู้มีงานทำที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา
- ร้อยละของแรงงานอายุ ๒๕-๓๔ ปี ที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา
- ร้อยละของวุฒิการศึกษาสูงสุดของแรงงานในแต่ละจังหวัด
- จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร
 - จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป
 - จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ ๑๕-๕๙ ปี
 - จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป

ตัวอย่าง

แผนที่ตัวชี้วัดด้านโอกาสทางการศึกษา : แผนที่อัตราการเข้าเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อายุ ๖-๑๗ ปี) ปีการศึกษา ๒๕๕๖

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐ ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” โดยที่การศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วยการศึกษา ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ซึ่งตามเป้าหมายของการศึกษาขั้นพื้นฐาน อัตราการเข้าเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานควรเป็นร้อยละ ๑๐๐ แต่จากสภาพจริงของการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า จังหวัดที่มีอัตราการเข้าเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อายุ ๖-๑๗ ปี) อยู่ในเกณฑ์ “ดีมาก : มากกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๙๗.๕๐” มีจำนวน ๑๗ จังหวัด โดยจังหวัดชลบุรีมีอัตราการเข้าเรียนสูงสุด ร้อยละ ๑๔๐.๑๗ (เนื่องจากเป็นจังหวัดท่องเที่ยวและมีจำนวนประชากรกลุ่มอายุ ๖-๑๗ ปี น้อยกว่าจำนวนนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นจำนวนมาก) จังหวัดที่มีอัตราการเข้าเรียนอยู่ในเกณฑ์ “ดี : ร้อยละ ๙๕.๐๐ - ๙๗.๔๙” มีจำนวน ๘ จังหวัด อยู่ในเกณฑ์ “พอใช้ : ร้อยละ ๙๐.๐๐ - ๙๔.๙๙” มีจำนวน ๑๑ จังหวัด และอยู่ในเกณฑ์ “ควรปรับปรุง : น้อยกว่าร้อยละ ๙๐.๐๐” มีจำนวน ๔๑ จังหวัด ซึ่งจังหวัดกำแพงเพชรมีอัตราการเข้าเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อายุ ๖-๑๗ ปี) ต่ำสุด (ร้อยละ ๖๘.๙๕) ดังภาพ

สภาการศึกษาเร่งพิจารณา Roadmap ปฏิรูปการศึกษา

เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จัดประชุมสภาการศึกษา ครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ ณ ห้องมิ่งเมือง โรงแรม เดอะ ทวิน ทาวเวอร์ กรุงเทพฯ โดยมี ดร.สุทธศรี วงษ์สมาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานกรรมการสภาการศึกษา และมีรองศาสตราจารย์ ดร.ชวณี ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาการแทนเลขาธิการสภาการศึกษา เป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการสภาการศึกษา ได้ร่วมพิจารณาในประเด็นสำคัญ

๒ เรื่อง คือ ๑. ความก้าวหน้า การดำเนินงานของคณะอนุกรรมการสภาการศึกษาทั้ง ๘ คณะ คือ ๑) ด้านนโยบาย และแผนการศึกษา ๒) ด้านติดตามและประเมินผลการศึกษา ๓) ด้านกฎหมายการศึกษา ๔) ด้านการสร้างจิตสำนึก คุณธรรมและจริยธรรม ๕) ด้านการสื่อสารและใช้เทคโนโลยีพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ๖) ด้านส่งเสริมศักยภาพ และพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ๗) ด้านพัฒนาศักยภาพเยาวชนสตรีในสถานศึกษา และ ๘) ด้านการบริหารและกระจายอำนาจทางการศึกษา

๒. Roadmap ปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคนอย่างยั่งยืน พ.ศ. ๒๕๕๘- ๒๕๖๔ เพื่อเสนอต่อหัวหน้าฝ่ายสังคมจิตวิทยา มีกรอบแนวทางในการปฏิรูปการศึกษา ๖ ประเด็น คือ ๑) ปฏิรูปครู เช่น ปรับระบบบริหารบุคคลเพื่อให้ได้คนเก่งคนดีมาเป็นครู ทบทวนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ให้มีการพัฒนาครูอย่างเป็นระบบ แก้ปัญหาครูในสาขาที่ขาดแคลน ฯลฯ ๒) การกระจายโอกาสและคุณภาพอย่างทั่วถึง เท่าเทียม เช่น พัฒนาระบบการศึกษาทางไกล ปรับเงินอุดหนุนรายหัวทุกระดับทุกประเภทให้เป็นธรรม พัฒนาการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โรงเรียนชายขอบ ฯลฯ ๓. ปฏิรูประบบการบริหารจัดการ เช่น ทบทวนโครงสร้างและบทบาทกระทรวงศึกษาธิการ กระจายอำนาจการบริหารจัดการโดยใช้โรงเรียนหรือพื้นที่เป็นฐาน แก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน ปรับปรุง แก้ไขระเบียบ กฎหมายที่เป็นอุปสรรค ฯลฯ ๔. การผลิตและพัฒนากำลังคน เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน เช่น การปรับหลักสูตรอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ที่ตอบสนองความต้องการพัฒนาประเทศ การจัดการศึกษาทวิภาคีและสหกิจศึกษาอย่างเข้มข้น โดยให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม ฯลฯ ๕. ปฏิรูปการเรียนรู้ เช่น เร่งแก้ปัญหาอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ การปรับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เน้นความเป็นพลเมือง ประวัติศาสตร์ ระเบียบ วินัย คุณธรรมจริยธรรม ทักษะในศตวรรษที่ ๒๑ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การขยายผลต้นแบบ การนำร่องรูปแบบที่ดี ฯลฯ ๖. ปรับระบบการใช้ ICT เพื่อการศึกษา เช่น การจัดทำแผนเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา โดยพัฒนาเนื้อหาสาระสื่อต่าง ๆ มีระบบรับรองและควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเนื้อหา เตรียมความพร้อมของครู ยกเว้นภาษีอากรการนำเข้าอุปกรณ์สื่อเพื่อการศึกษา มีระบบฟรี WIFI ฯลฯ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา เร่งศึกษาแนวทางการบริหารโรงเรียน พระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา

เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ รองศาสตราจารย์ ดร. ชวนี ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษา ราชการแทน เลขาธิการสภาการศึกษา เป็นประธาน การประชุมเรื่อง “แนวทางการบริหารจัดการโรงเรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา” ณ ห้องกรุงธนบอลรูม โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร

รองศาสตราจารย์ ดร. ชวนี ทองโรจน์ กล่าวว่า ตามมาตรา ๕ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๕ และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงว่าด้วยสิทธิในการ จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดย สถาบันพระพุทธศาสนา พ.ศ.๒๕๔๘ กำหนดให้สถาบันพระพุทธศาสนามีสิทธิจัด การศึกษาขั้นพื้นฐานแก่พระภิกษุและสามเณรในโรงเรียนที่วัดจัดการศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกสามัญ ตามที่ มหาเถรสมาคมประกาศไว้ สำหรับโรงเรียนพระปริยัติธรรมทำหน้าที่ส่งเสริมการศึกษา ช่วยลดความเหลื่อมล้ำ นับเป็น กุศโลบายที่แยบยลในการปลูกฝังให้คนมีคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งอาจทำได้มากกว่าหรือถ่ายทอดได้ดีกว่าสถาบันอื่น ๆ สำหรับคุณสมบัติของคนในศตวรรษที่ ๒๑ ได้ให้ความสำคัญเรื่องคุณธรรมจริยธรรมเป็นอันดับแรก เพราะคนมีความ สามารถเก่งเพียงไร แต่หากขาดคุณธรรมจะทำให้ขาดความเชื่อถือ ดังนั้น การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมจึงเป็นเรื่องที่ สำคัญ สำหรับแนวทางการจัดการโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ควรมีรูปแบบอย่างไรนั้น สกศ. จะรวบรวมข้อมูลจากการประชุมครั้งนี้ไปจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และแนวทางขับเคลื่อนต่อไป

สกศ. ทำบุญตักบาตรเพื่อถวาย เป็นพระราชกุศลเนื่องในวันแม่แห่งชาติ

เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวณี ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาการแทน เลขาธิการสภาการศึกษา พร้อมด้วยผู้บริหาร ข้าราชการและเจ้าหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ร่วมทำบุญตักบาตร พร้อมถวายภัตตาหารเพล (ปันโต) แต่พระสงฆ์จากวัดสวัสดิวารีสีมาราม (วัดแคสามเสน) จำนวน ๙ รูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในวันโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ครอบรอบ ๘๒ พรรษา ณ อาคาร ๑ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร

สกศ. ประชุมกรอบกำหนดสมรรถนะ กลุ่มอาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวณี ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาการแทน เลขาธิการสภาการศึกษา ประธานเปิดการประชุมทางวิชาการ เรื่อง แนวทางการเชื่อมโยงกรอบกำหนดสมรรถนะกลุ่มอาชีพ ตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติสู่การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ (กลุ่มอาชีพบริหารสินทรัพย์) จัดขึ้น ณ ห้องกิ่งเพชร โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ

รองศาสตราจารย์ ดร.ชวณี ทองโรจน์ กล่าวว่า สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาได้ดำเนินการขับเคลื่อนกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ หรือ National Qualifications Framework (Thailand NQF) สู่การปฏิบัติ พัฒนาการกำหนดสมรรถนะกลุ่มอาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ เพื่อให้บุคคลที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาหรือสมรรถนะจากการปฏิบัติงานสามารถเทียบโอนประสบการณ์การทำงานกับคุณวุฒิการศึกษา ให้ได้รับการรับรองและยกระดับคุณวุฒิเป็นการเพิ่มมูลค่า (Value Added) ให้แก่บุคคล โดยในปีงบประมาณ ๒๕๕๗ สำนักงานฯ ได้จัดทำเอกสาร ๒ รายการ ได้แก่ รายงานการศึกษา “การพัฒนากรอบการกำหนดสมรรถนะกลุ่มอาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ” และ “คู่มือสมรรถนะกลุ่มอาชีพบริหารสินทรัพย์” (Property Management) เพื่อส่งมอบให้แก่ผู้แทนวิชาชีพ/สมาคมที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาบุคลากรในสาขาวิชาชีพ

สกศ. ร่วมพิจารณา Smart Classroom

เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) จัดประชุมคณะกรรมการสภาการศึกษาด้านการสื่อสารและใช้เทคโนโลยีพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ ครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ ณ ห้องประชุมอัลฟา ชั้น ๓๔ อาคารไอทีโพรเฟสชันนอล ยานนาวา กรุงเทพฯ โดยมี นายมินทร์ อิงค์ธเนศ เป็นประธานเปิดการประชุม มีรองศาสตราจารย์

ดร. ชวนี ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาการแทนเลขาธิการสภาการศึกษา เป็นรองประธาน ซึ่งที่ประชุมได้ร่วมกัน พิจารณาข้อเสนอเชิงนโยบาย เรื่องการใช้เทคโนโลยีห้องเรียนอัจฉริยะ Smart Classroom เพื่อจัดการเรียนการสอนรูปแบบใหม่

สกศ. สรุบบทเรียนการจัดการเรียนรู้ของครู จากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ

เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการสรุบบทเรียนจากโครงการสำรวจการจัดการเรียนรู้ของครู โดยมี นางสุรางค์ โพธิ์พฤชชาวงศ์ ที่ปรึกษาด้านวิจัยและประเมินผลการศึกษา เป็นประธานเปิดการประชุม ณ ห้องคอนเวนชันฮอลล์ โรงแรมรอยัลเบญจา กรุงเทพฯ

นางสุรางค์ โพธิ์พฤชชาวงศ์ กล่าวว่า สกศ. ได้จัดทำโครงการวิจัยการจัดการเรียนรู้ของครู และได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสำรวจครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและผู้บริหารสถานศึกษา โดย สกศ. ได้ดำเนินการเมื่อช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๕๗ ไปแล้วใน ๒ ขั้นตอน ได้แก่ การเก็บข้อมูลเพื่อทดสอบกระบวนการสำรวจและการสำรวจจริง โครงการนี้จะสำเร็จลุล่วงมิได้ หากไม่ได้รับความร่วมมือจากท่านผู้บริหารและครูผู้สอน ซึ่งผลการสำรวจการจัดการเรียนรู้ของครูที่จะเผยแพร่ในปี ๒๕๕๘ นี้ จะเป็นข้อมูลในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาของประเทศ สอดคล้องกับนโยบายของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ด้านการศึกษา ในเรื่องการปฏิรูปครู โดยเน้นการผลิตและพัฒนาครูที่มีศักยภาพ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ระดมแนวคิดพัฒนาเครือข่ายข้อมูล การศึกษาเฉพาะทาง

เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวณิ ทองโรจน์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา รักษาการแทน เลขาธิการสภาการศึกษา เป็นประธานเปิดการประชุมการพัฒนาเครือข่ายข้อมูลการศึกษาเฉพาะทาง ณ โรงแรมแคนทารีเบย์ ระยอง จังหวัดระยอง

รองศาสตราจารย์ ดร.ชวณิ ทองโรจน์ เปิดเผยว่า การประชุมในครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อติดตามผลการดำเนินงานการจัดการศึกษาเฉพาะทางตามมาตรา ๒๑ ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ระบุว่า กระทรวง ทบวง กรม รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐอาจจัดการศึกษาเฉพาะทางตามความต้องการและความชำนาญของหน่วยงานนั้นได้โดยคำนึงถึงนโยบายและมาตรฐานการศึกษาของชาติ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้แต่ละหน่วยงานมีแนวปฏิบัติในการจัดการศึกษาที่ชัดเจน โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจะจัดทำฐานข้อมูลการจัดการศึกษาเฉพาะทางให้มีความชัดเจนและเป็นปัจจุบันสำหรับประเด็นปัญหาที่พบ ได้แก่ ๑. ตำแหน่งทางวิชาการของครู อาจารย์ของหน่วยงานที่จัดการศึกษาเฉพาะทาง ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถขอตำแหน่งทางวิชาการได้ เพราะกฎระเบียบไม่เอื้อ ๒. การประกันคุณภาพของ สมศ. มีตัวบ่งชี้ในการประเมินไม่สอดคล้องกับสภาพจริงของการจัดการศึกษาเฉพาะทาง เช่น ตัวชี้วัดด้านการทำวิจัยของอาจารย์ คุณวุฒิของอาจารย์ผู้สอน และ ๓. หน่วยงานที่จัดการศึกษาเฉพาะทางบางแห่งไม่สามารถออกใบปริญญาบัตรได้

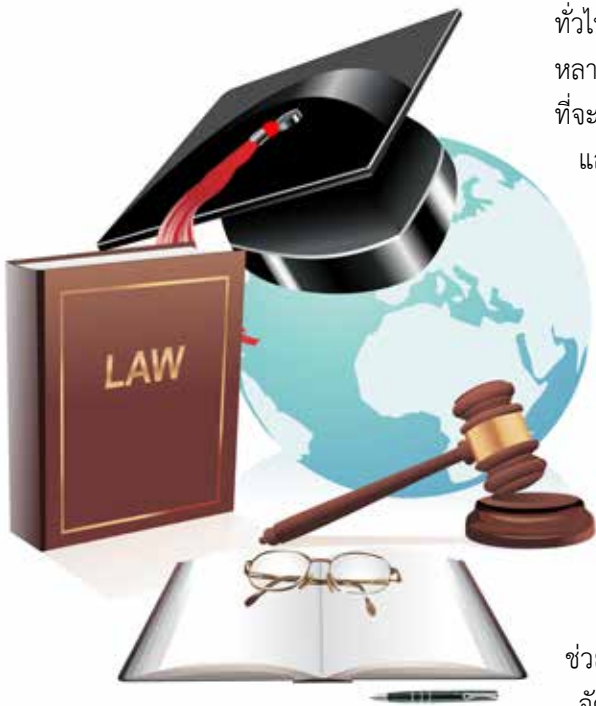

กฎหมายน่ารู้

นายสมพงษ์ ฟูยสารธรรม
สำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา

การบริหารจัดการข้อมูล และประยุกต์ใช้กฎหมายการศึกษา

ปัจจุบันการศึกษาเรียนรู้ไม่ได้จำกัดอยู่ในเฉพาะห้องเรียนเท่านั้น แต่ในโลกของการเรียนรู้ทุกหนแห่งมีความรู้ให้แสวงหาได้อย่างหาข้อจำกัดมิได้ ขึ้นอยู่กับผู้ที่ต้องการใฝ่รู้มีความสนใจและต้องการศึกษาเรียนรู้มากขึ้นเรื่อยๆ เครื่องมือที่คนยุคใหม่ให้ความสนใจและกำลังมีกระแสแห่งความกระตือรือร้นที่ต้องการจะใช้และฝึกใช้ให้เกิดความรู้ ความเชี่ยวชาญ จนเกิดทักษะความถนัดนั้น คือ การใช้คอมพิวเตอร์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในโลกที่เปิดอยู่ตลอดเวลา (Online) ซึ่งความรู้หรือองค์ความรู้ในเกือบทุกเรื่องในโลกนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในซีกโลกใดก็สามารถเข้าถึงได้ เพราะมีระบบการเปิดเผยความรู้ทั่วไป (share) ในยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งมีองค์ความรู้ที่หลากหลายและสามารถเข้าถึงได้อย่างง่าย สำหรับเครื่องมืออีกประเภทหนึ่งที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ศึกษาในแต่ละด้านให้เข้าถึงได้ง่ายขึ้น และอยู่ใกล้ตัวมากที่สุดก็คือ เทคโนโลยีเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือ ซึ่งปัจจุบันสามารถรับข้อมูลในด้านต่าง ๆ ได้ง่ายมาก

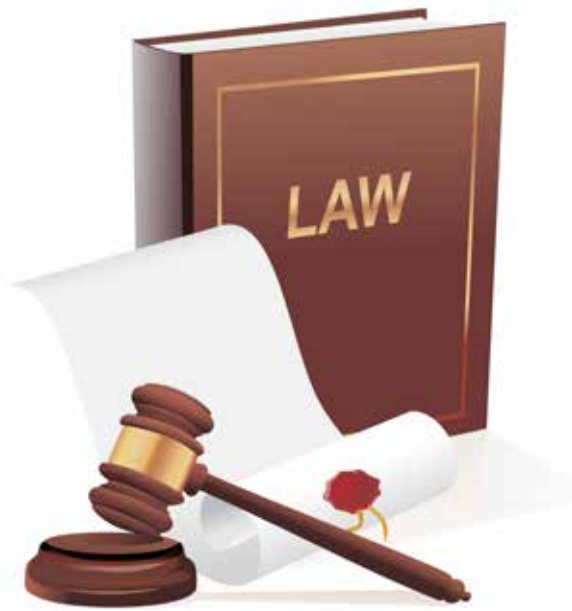

ความสำคัญของการบริหารจัดการข้อมูล

การบริหารจัดการข้อมูล (Data Management) เป็นกลยุทธ์หนึ่งในการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเทคโนโลยีข่าวสาร คอมพิวเตอร์ที่เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว การจัดการและบริหารองค์การให้ประสบความสำเร็จนั้น การตัดสินใจที่ถูกต้อง รวดเร็ว และทันต่อเหตุการณ์ ถือเป็นหัวใจของการทำงานในยุคปัจจุบัน ดังนั้น การจัดการข้อมูลให้มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่ถูกต้องจะช่วยให้องค์กรอยู่รอดได้ในการแข่งขันกับองค์กรอื่น ๆ การบริหารจัดการข้อมูลจะช่วย ลด ความซ้ำซ้อนของข้อมูล ได้ฐานข้อมูลที่มี

มาตรฐาน สามารถใช้เป็นฐานข้อมูลกลางได้ ซึ่งง่ายต่อการให้บริการกับผู้ที่ต้องการข้อมูล และมีความปลอดภัยในการรักษาข้อมูลไว้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ การบริหารจัดการข้อมูลจะช่วยให้การกำกับดูแลระบบฐานข้อมูลและพัฒนาข้อมูลให้ทันสมัย สามารถค้นหาข้อมูล หรือการจัดเก็บข้อมูลได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว และได้ข้อมูลที่ได้มาตรฐานสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ตรงกับความต้องการและมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในการบริหารจัดการข้อมูลให้เป็นระบบและได้มาตรฐานและมีข้อมูลที่มีความทันสมัยนั้น ต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก เนื่องจากต้องมีการออกแบบระบบโดยผู้ออกแบบโปรแกรม (Programmer) รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือ เช่น คอมพิวเตอร์หรือสมาร์ทโฟน ที่มีประสิทธิภาพสูง คือ ต้องมีความเร็วสูง มีขนาดหน่วยความจำและหน่วยเก็บข้อมูลสำรองที่มีความจุมาก ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงใน การจัดทำระบบการจัดการฐานข้อมูล นอกจากนี้ ยังต้องมีการสร้างฐานข้อมูลสำรองเพื่อป้องกันฐานข้อมูลต้นแบบถูกทำลาย อาจทำให้ข้อมูลที่จัดเก็บไว้เกิดการสูญหาย จึงต้องมีการเพิ่มค่าใช้จ่ายในการจัดสำรองฐานข้อมูลไว้อีกส่วนหนึ่ง

การจัดทำโปรแกรมประยุกต์กฎหมายการศึกษา

การจัดทำฐานข้อมูลกฎหมายการศึกษาเป็นแนวคิดหนึ่งที่ต้องการให้ผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการศึกษา รวมทั้งผู้สนใจทั้งหลาย สามารถเข้าถึงข้อมูลด้านกฎหมายการศึกษา ทั้งที่เป็นกฎหมายหลัก และกฎหมายรอง รวมทั้ง นโยบาย มติคณะรัฐมนตรี หรือ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา หรือแม้กระทั่งคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา และสามารถนำกฎหมายศึกษานั้นไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน เพื่อความสะดวกและรวดเร็ว และใช้กฎหมายการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเครื่องมือที่จะสามารถเข้าถึงได้นั้น ในปัจจุบันเทคโนโลยีมีความทันสมัยมากโดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือ หรือสมาร์ทโฟนที่ทุกคนมีในชีวิตประจำวันและสะดวกในการเข้าถึงเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างง่าย ก็สามารถเข้าถึงและใช้ข้อมูลได้ง่าย ซึ่งอาจจะจัดทำเป็นโปรแกรมประยุกต์ (Application) ในเรื่องต่าง ๆ ได้ง่าย ใช้สะดวก

การจัดทำโปรแกรมประยุกต์ด้านกฎหมายการศึกษาเป็นช่องทางหนึ่งที่บุคลากรทางการศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลด้านกฎหมาย

การศึกษาที่สอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐบาลในแต่ละด้าน สามารถ สืบค้นกฎหมายการศึกษาหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่กำหนดไว้ในแต่ละ นโยบาย อย่างไรก็ตาม การนำนโยบายมาเป็นหลักการอาจจะมี การเปลี่ยนแปลงได้ง่าย และไม่สามารถจะนำไปกำหนดเป็นแนวทาง ที่ยั่งยืนได้ แต่ก็สามารถรู้และเทียบเคียงกับนโยบายของแต่ละเรื่องได้ ดังนั้น สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา จึงนำแนวนโยบายของ รัฐบาลของแต่ละรัฐบาลมาวิเคราะห์และกำหนดเป็นกรอบแนวทาง กว้าง ๆ ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์แล้วจะได้นโยบายของรัฐบาล ๘ เรื่อง ได้แก่

๑. การพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยการปฏิรูประบบความรู้ของ สังคมไทย
๒. การสร้างและกระจายโอกาสทางการศึกษา
๓. การปฏิรูปครู โดยยกฐานะวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง
๔. การจัดการศึกษาขั้นอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาให้สอดคล้อง กับตลาดแรงงาน
๕. การพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา (ICT in Education)

๖. การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างทุนปัญญาของชาติ
๗. การเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเปิดเสรีประชาคมอาเซียน
๘. การศึกษาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้
๙. นโยบายเร่งด่วนและเป็นที่น่าสนใจของสังคม (Hot Issue) เช่น การศึกษาทางเลือก

รูปแบบของฐานข้อมูลของโปรแกรมประยุกต์กฎหมายการศึกษา

การจัดทำโปรแกรมประยุกต์กฎหมายการศึกษา เป็นการนำนโยบายหลักใน ๙ ด้านมากำหนดเป็นรายละเอียดในแต่ละนโยบายย่อย แล้วนำกฎหมายศึกษามาเทียบเคียงเพื่อให้รู้ว่า นโยบายหลักและนโยบายย่อย ๆ นั้น มีกฎหมายหลักหรือกฎหมายลำดับรองอะไรที่รองรับนโยบายนั้น ตัวอย่างที่ชัดเจนในโปรแกรมประยุกต์ที่พัฒนาขึ้นชื่อว่า LEGAL-EDUCATION หรือ LEGAL-ED ซึ่งปรากฏในเว็บไซต์ที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา โดยผู้ใช้งานต้องมีเครื่องมือที่เรียกว่า I-PAD หรือ I-PHONE ที่สามารถโหลดโปรแกรม APPLICATION มาไว้ในเครื่องมือดังกล่าวซึ่งสามารถค้นหานโยบายและกฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองในแต่ละนโยบายได้ เช่น ตัวอย่างฐานข้อมูลในตารางในนโยบายข้อ ๓ ปฏิรูปครู โดยยกฐานวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งมี ๔ นโยบายย่อย ในแต่ละนโยบายย่อยจะมีกฎหมายหลัก และกฎหมายรองมากำหนดไว้ โดยนำเฉพาะสาระสำคัญโดยย่อ แต่ถ้าต้องการโหลดมาตราที่ครบถ้วนหรือตัวบทของกฎหมายนั้น ก็สามารถโหลดดูฉบับเต็มได้ ซึ่งแปลว่าเรื่องดังกล่าวนั้น มีกฎหมายรองรับดังรายละเอียดต่อไปนี้

นโยบายที่ ๓ ปฏิรูปครู โดยยกฐานะวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง

ประเด็นนโยบายของรัฐบาล	ประเด็นการศึกษาตามกฎหมายที่สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของรัฐบาล		หมายเหตุ
	กฎหมายหลัก	กฎหมายลำดับรอง	
๓.๑ ปฏิรูปครูให้ทัดเทียมกับนานาชาติ	<p>รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๘๐^{๒๑} รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการศึกษา</p> <p>(๓) จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก</p> <p><u>พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗</u></p> <p>มาตรา ๓๐^{๒๒} คุณสมบัติทั่วไปของผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p><u>พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖</u></p> <p>มาตรา ๔๓^{๒๓} ให้วิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้บริหารการศึกษาเป็นวิชาชีพควบคุม ห้ามมิให้ประกอบวิชาชีพควบคุม โดยไม่ได้รับ</p> <p>มาตรา ๔๔^{๒๔} คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพควบคุม (ย่อ)</p> <p>มาตรา ๔๕^{๒๕} การขอรับ การออก การกำหนดอายุการต่ออายุ การขอรับใบแทน และการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามข้อบังคับของคุรุสภา</p> <p>มาตรา ๔๖^{๒๖} ห้ามผู้ไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพควบคุมในสถานศึกษา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคุรุสภา</p>	<p>- กฎกระทรวงการประกอบวิชาชีพควบคุม (ฉบับเต็ม)</p> <p>- ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง สารระความรู้และสมรรถนะของผู้ประกอบวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา ตามมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ</p> <p>- ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง หลักเกณฑ์การรับรองมาตรฐานประสบการณ์วิชาชีพครู ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครูตามหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู</p>	<p>รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ (ฉบับเต็ม)</p> <p>พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (ฉบับเต็ม)</p> <p>พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ (ฉบับเต็ม)</p>

	<p>มาตรา ๔๗^{๒๐} ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตต้องประกอบวิชาชีพภายใต้บังคับแห่งข้อจำกัดและเงื่อนไขตามข้อบังคับของคุรุสภา</p> <p>มาตรา ๔๘^{๒๐} ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องประพฤติตนตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ</p> <p>มาตรา ๔๙^{๒๐} มาตรฐานวิชาชีพ</p> <p>มาตรา ๕๐^{๒๐} มาตรฐานการปฏิบัติตน</p> <p>มาตรา ๕๑^{๒๐} สิทธิกล่าวโทษผู้ประกอบการวิชาชีพว่าผิดจรรยาบรรณของวิชาชีพ</p> <p>มาตรา ๕๒^{๒๐} การเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพ</p> <p>มาตรา ๕๓^{๒๐} การแจ้งข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษและการทำคำชี้แจง</p> <p>มาตรา ๕๔^{๒๐} อำนาจวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการมาตรฐานวิชาชีพ</p> <p>มาตรา ๕๕^{๒๐} อุทธรณ์คำวินิจฉัยต่อคณะกรรมการ คุรุสภา</p> <p>มาตรา ๕๖^{๒๐} ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต</p> <p>มาตรา ๕๗^{๒๐} ผู้ถูกสั่งเพิกถอนจะยื่นขออีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นห้าปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอน</p> <p><u>พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒</u></p> <p>มาตรา ๕๒^{๒๐} ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบกระบวนการผลิต การพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง</p> <p>รัฐพึงจัดสรรงบประมาณและจัดตั้งกองทุนพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างเพียงพอ</p> <p>มาตรา ๕๓^{๒๐} องค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษามีฐานะเป็นองค์กรอิสระภายใต้การบริหารของสภาวิชาชีพในกำกับของกระทรวง</p>	<p>พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ (ฉบับเต็ม)</p>
--	---	---

<p>๓.๒ พัฒนา ค่าตอบแทน และสวัสดิการ</p>	<p><u>พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗</u></p> <p>มาตรา ๓๑^{๒๑} เงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>มาตรา ๔๔^{๒๒} ให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>ผู้ใดจะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด วิทยฐานะใด จะได้รับเงินเดือนอย่างไรใดตามมาตรา ๓๑ ให้เป็นไปตามที่ ก.ค.ศ. กำหนด</p> <p><u>พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖</u></p> <p>มาตรา ๖๒^{๒๓} ให้ มีคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาทำหน้าที่บริหารงานสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ส่งเสริมสวัสดิการ สวัสดิภาพ สิทธิประโยชน์ เกื้อกูลอื่น และความมั่นคงของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาและผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา</p> <p>มาตรา ๖๓ คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษามีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ดำเนิน งานด้านสวัสดิการ สวัสดิภาพ สิทธิประโยชน์ เกื้อกูลอื่น และความมั่นคงของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา และผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา</p>	<p>- พระราชกฤษฎีกาการปรับเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๔ (ฉบับเต็ม)</p> <p>- พระราชกฤษฎีกาการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ (ฉบับเต็ม)</p> <p>- พระราชกฤษฎีกาการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๔ (ฉบับเต็ม)</p> <p>- กฎ ก.ค.ศ.ว่าด้วยการให้ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับเงินเดือนสูงกว่าหรือต่ำกว่าขั้นต่ำ หรือสูงกว่าขั้นสูงของอันดับ พ.ศ. ๒๕๕๓</p> <p>- กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๐</p>	<p>พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (ฉบับเต็ม)</p> <p>พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖(ฉบับเต็ม)</p> <p>พระราชบัญญัติเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ (ฉบับเต็ม)</p> <p>พระราชบัญญัติเงินเดือน เงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๔ (ฉบับเต็ม)</p>
---	--	--	---

	<p>(๒) ส่งเสริม สนับสนุน ยกย่อง และผดุงเกียรติของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาและปฏิบัติงานด้านการศึกษา</p> <p>(๓) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาและปฏิบัติงานด้านการศึกษาได้รับสวัสดิการต่าง ๆ ตามสมควร</p> <p>(๔) ให้ ความเห็น คำปรึกษา และคำแนะนำในเรื่องการส่งเสริมสวัสดิการ สวัสดิภาพ สิทธิประโยชน์และความมั่นคงของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา และปฏิบัติงานด้านการศึกษาแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง</p> <p>(๕) ดำเนินงานและบริหารจัดการองค์การ จัดหาผลประโยชน์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๖) ออกข้อบังคับและหลักเกณฑ์ในการดำเนินกิจการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๗) แต่งตั้งคณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการ หรือมอบหมายให้กรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการ ศึกษาเพื่อกระทำการใด ๆ แทน</p> <p>(๘) สรรหาและแต่งตั้งเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๙) ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการบริหารงานสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>มาตรา ๖๗ ให้ มีสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการ ศึกษา มีฐานะเป็นนิติบุคคล ในกำกับของกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้</p>	<p>- ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยกองทุนพัฒนาวิชาชีพทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙</p>	
--	---	---	--

	<p>(๑) รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินงานของ คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพ ครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๒) ประสานและดำเนินการเกี่ยวกับกิจการ อื่นที่คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพ ครูและบุคลากรทางการศึกษามอบหมาย</p> <p>(๓) จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับการดำเนินงานเสนอต่อคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและ สวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>นอกจากอำนาจและหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและ สวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการ ศึกษา มีอำนาจ กระทำกิจการต่าง ๆ ภายในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ รวมทั้งให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ถือกรรมสิทธิ์ หรือมีสิทธิครอบครองใน ทรัพย์สินหรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สิน ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้</p> <p>(๒) ทำนิติกรรมสัญญาหรือข้อตกลงใด ๆ</p> <p>(๓) เข้า ร่วมลงทุนกับนิติบุคคลอื่น ในกิจการ ที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการบริหารงานสำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริม สวัสดิการและสวัสดิภาพ ครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๔) กู้ยืมเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตาม วัตถุประสงค์ในการบริหารงานสำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพ ครูและบุคลากรทางการศึกษา</p> <p>(๕) สนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่เกี่ยวข้อง</p> <p><u>พระราชบัญญัติเงินเดือนเงินวิทยฐานะและเงิน ประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทาง การศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗</u></p> <p><u>พระราชบัญญัติเงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงิน ประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทาง การศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔</u></p>	<p>- ระเบียบครูสภาว่าด้วย จรรยาบรรณครู พ.ศ. ๒๕๓๔</p>	
--	---	--	--

๓.๓ ขจัดภาระงานนอกหน้าที่		- ระเบียบคุรุสภาว่าด้วยจรรยาบรรณครู พ.ศ. ๒๕๓๙	
๓.๔ มีระบบภูมิสารสนเทศเพื่อกระจายครูอย่างมีประสิทธิภาพ			

ในแต่ละนโยบายได้กำหนดกฎหมายการศึกษาหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่มีความสอดคล้องกับนโยบายที่กำหนดไว้ เพื่อจะรู้ว่าในแนวนโยบายเรื่องนั้น มีกฎหมายอะไรบ้าง และตรงกับมาตราใดในกฎหมายฉบับนั้น ซึ่งสามารถศึกษาและสืบค้นได้ ซึ่งง่ายต่อการศึกษา ตัวอย่างเช่น นโยบายด้านการปฏิรูปครูจะเกี่ยวข้องกับกฎหมายระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กฎหมายสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา กฎหมายการศึกษาแห่งชาติ และในแต่ละเรื่องย่อยของนโยบายก็จะมีมาตราและสาระสำคัญของกฎหมายนั้น ๆ กำหนดไว้ เป็นต้น ซึ่งใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไปได้ อย่างไรก็ตาม โปรแกรมประยุกต์กฎหมายดังกล่าวยังต้องพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่ต้องการอีกมาก โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาได้วางแนวทางของการพัฒนาไว้ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการสืบค้นคำสำคัญหรือข้อความในกฎหมาย หรือนโยบายนั้น ซึ่งจะสามารถค้นหาได้ทั้งสองด้าน หรือ สามารถเชื่อมโยงกับคำอื่นที่มีความสัมพันธ์หรือมีลักษณะที่สอดคล้องกันได้ นอกจากนี้ ถ้าต้องการข้อมูลฉบับสมบูรณ์ของกฎหมายนั้น ก็สามารถดาวน์โหลดข้อมูลกฎหมายฉบับเต็มได้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา หวังว่าโปรแกรมประยุกต์กฎหมายการศึกษาดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารเขตพื้นที่การศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครู ณาจารย์ บุคลากรทางการศึกษา และผู้สนใจในด้านกฎหมายการศึกษา

แบบสอบถามความพึงพอใจและข้อเสนอแนะ “วารสารการศึกษาไทย”

ด้าน	รายละเอียด	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง	ข้อเสนอแนะ
รูปแบบปก	สวยงาม					
	มีความเป็นเอกลักษณ์					
รูปเล่ม	ขนาดรูปเล่ม					
	ตัวอักษร					
	รูปแบบการจัดคอลัมน์ต่าง ๆ					
	รูปภาพประกอบ					
เนื้อหา	ความน่าสนใจของเนื้อหา					
	ความรู้ที่ได้รับ					
	การจัดแบ่งคอลัมน์					

ผู้ตอบแบบสอบถามครบถ้วนและส่ง fax กลับมาที่ สกศ. เบอร์ ๐๒ ๒๔๓ ๐๐๘๓ รับของที่ระลึกทุกคนค่ะ

ชื่อ-นามสกุล..... อายุ..... อาชีพ.....

ที่อยู่..... โทรศัพท์.....

IT café

วิชชุลาวัลย์ พิทักษ์ผล
สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา

IPV6 ฉบับประชาชน

ด้วยกระแสของ IPV6 ที่เข้ามาชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้คนในวงการไอทีอยู่นิ่งไม่ได้ ขณะเดียวกันคนที่อยู่นอกวงการไอที ก็เริ่มสงสัยว่า IPV6 นี้คืออะไร เพราะฉะนั้นวันนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะขอแนะนำให้ท่านทั้งหลายได้รู้จักกับ IPV6 ยักษ์ใหญ่ที่จะเข้ามามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์ไอที และการจัดสรรงบประมาณที่จะต้องจัดเตรียมไว้รองรับการเปลี่ยนผ่านนี้ จึงใคร่ขอแนะนำผู้อ่านให้รู้จักกับ คำว่า IPV6 อย่างง่าย ๆ โดยเริ่มจากคำว่า IP IPV4 และ IPV6 ตามลำดับดังนี้

IP คืออะไร ?

IP ย่อมาจากคำว่า Internet Protocol ซึ่งการสื่อสารและรับส่งข้อมูลในระบบอินเทอร์เน็ตนั้น สิ่งสำคัญคือที่อยู่ของคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่อง ดังนั้นเพื่อให้เกิดความถูกต้องแม่นยำ จึงได้มีการกำหนดหมายเลขประจำเครื่องที่เราเรียกว่า IP Address หรือในภาษาไทยที่เรียกว่า เลขที่อยู่ IP ขึ้นเพื่อใช้ในการอ้างอิง

อุปกรณ์ทุกชนิดที่อยู่บนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ อาทิ เครื่องคอมพิวเตอร์แม่ข่าย คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลหรือเครื่องพิมพ์ที่จะถูกเรียกใช้งานร่วมกันบนเครือข่าย ล้วนแต่ต้องการหมายเลขอ้างอิงประจำเครื่องทั้งสิ้น ตัวอย่างของเลขที่ใช้อ้างอิงเช่น IP Address 192.168.0.1 ตัวเลข ๔ ชุด มีเครื่องหมายจุดคั่นระหว่างชุด เลขที่อยู่ไอพีทำหน้าที่สำคัญสองอย่างได้แก่ การระบุแม่ข่ายหรือส่วนต่อประสานเครือข่าย และ การกำหนดที่อยู่ให้ตำแหน่งที่ตั้ง

ได้มีการก่อตั้งองค์กรเพื่อแจกจ่าย IP Address โดยเฉพาะ ชื่อองค์กรว่า InterNIC (International Network Information Center) อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนและซ้ำกันของ IP Address ซึ่งการแจกจ่ายตัวเลขนั้นทาง InterNIC จะแจกจ่ายเฉพาะ Network Address ให้แต่ละเครือข่าย ส่วนเครื่องลูกข่าย ทางเครือข่ายนั้นก็จะเป็นผู้แจกจ่ายอีกทอดหนึ่ง ดังนั้นพอสรุปได้ว่า IP Address จะประกอบด้วยตัวเลข ๒ ส่วน คือ Network Address และ Computer Address

IPv4 คืออะไร ?

IPv4 คือ เลขที่อยู่ไอพีรุ่น ๔ ถูกเริ่มใช้งานในโลกอินเทอร์เน็ตใน ปี ค.ศ. 1983 ประกอบด้วยเลข ๓๒ บิต ซึ่งสามารถรองรับที่อยู่ที่ไม่ซ้ำกันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ๔,๒๙๔,๙๖๗,๒๙๖ (๒๓๒) หมายเลข แต่เลขที่อยู่ไอพีรุ่น ๔ ก็ได้สงวนบางหมายเลขไว้สำหรับจุดประสงค์พิเศษอย่างเช่น เครือข่ายส่วนตัว (ประมาณ ๑๘ ล้านหมายเลข) และเลขที่อยู่สำหรับการแพร่สัญญาณเฉพาะกลุ่ม (ประมาณ ๒๗๐ ล้านหมายเลข) แต่จากความต้องการใช้งานเลขอ้างอิงอุปกรณ์ที่ขยายตัวมากขึ้น เริ่มมีการมองเห็นการไม่เพียงพอใช้งานของเลขที่อยู่ไอพี โดยมีการเริ่มหมดลงของเลข IPv4 ในบางองค์กรตั้งแต่ ปี ค.ศ. 2011 ดังนั้น จึงได้มีการออกแบบอินเทอร์เน็ตโพรโทคอลใหม่ เรียกว่า อินเทอร์เน็ตโพรโทคอลรุ่น ๖ หรือ IPv6 ขึ้น

IPv6 คืออะไร ?

IPv6 คือ เลขที่อยู่ไอพีรุ่น ๖ ถูกสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1995 โดยขนาดของเลขที่อยู่เพิ่มขึ้นจากเดิม ๓๒ บิตเป็น ๑๒๘ บิต หรือ ๑๖ ออกเตต ทำให้เกิดตัวเลขอ้างอิงที่น่าจะเพียงพอสำหรับอนาคตอันใกล้ ซึ่งถ้าคำนวณโดยคณิตศาสตร์ เลขที่อยู่ใหม่นี้มีจำนวนมากสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ประมาณ ๓.๔๐๓x๑๐๓๘ (๒๑๒๘) หรือ ๓๔๐ ล้าน ล้าน ล้าน หมายเลข

บางท่านอาจมีความสงสัยว่าหากหมายเลขที่อยู่ไอพีหมดลงไป จะทำให้เกิดปัญหาอะไรขึ้น แล้วทำไมเราถึงต้องปรับเปลี่ยนเข้าสู่ IPv6 คำตอบง่าย ๆ ก็คือ หากจำนวนหมายเลขไอพีรุ่น ๔ ถูกใช้จนหมด จะไม่มีผู้ใช้ในประเทศต่าง ๆ สามารถเชื่อมต่อเครือข่ายเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น คณะทำงาน IETF (The Internet Engineering Task Force) จึงได้ทำ

การพัฒนาโปรโตคอลอินเทอร์เน็ตรุ่นใหม่คือ IPV6 ขึ้น ซึ่งนอกจากเพื่อให้มีโครงสร้างรองรับหมายเลขที่อยู่จำนวนมากแล้ว ยังได้ปรับปรุงคุณลักษณะอื่น ๆ อีกหลายอย่าง ทั้งในแง่ของประสิทธิภาพและความปลอดภัยเพื่อรองรับระบบแอปพลิเคชันใหม่ ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

อาจมีคำถามว่าการที่จะปรับเปลี่ยนจาก IPV4 ไปสู่ IPV6 นั้น ต้องทำอย่างไรบ้าง และต้องเสียค่าใช้จ่ายมากน้อยเพียงใด สิ่งนี้อาจตอบได้ว่าการเปลี่ยนผ่านนั้นคงต้องเกี่ยวข้องกับ Hardware Software และ Manware ทั้งสามสิ่งนี้มีความสำคัญและต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยเริ่มต้นจากการสำรวจ Hardware และ Software ที่ใช้งานอยู่ในปัจจุบันว่าสามารถรองรับ IPV6 ได้หรือไม่ บางครั้ง Hardware บางตัว เช่น เราท์เตอร์และสวิตช์ที่ใช้งานอยู่นั้นอาจรองรับเทคโนโลยี IPV6 อยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ใช้อย่างไม่ได้เลือกใช้ Option นั้น นอกจากนี้อาจมีอุปกรณ์รุ่นเก่าบางตัวที่ไม่ได้รองรับเทคโนโลยี IPV6 ตั้งแต่แรกก็จริง แต่ผู้ใช้ก็สามารถ Upgrade Firmware หรือ Software ได้ไม่ยาก ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนอุปกรณ์ใหม่ทั้งหมด การลงทุนที่สำคัญและหลีกเลี่ยงไม่ได้คือการพัฒนาบุคลากร (Manware) ให้มีความรู้ความชำนาญในการดูแลและบริหารจัดการระบบเครือข่าย IPV6 เป็นสิ่งสำคัญมากกว่า และสำหรับระบบปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ หรือ Operating System นั้น โดยส่วนใหญ่ Windows รุ่นใหม่ เช่น Windows 8 และ Windows 7 จะรองรับ IPV6 อยู่แล้ว แต่สำหรับ Windows XP จะต้องลง Service Pack 2 ขึ้นไปเพื่อให้รองรับ

สำหรับการเปลี่ยนผ่านจาก IPV4 ไปสู่ IPV6 ของประเทศไทยนั้น ปัจจุบันกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง และได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อผลักดัน ส่งเสริม เร่งรัด และติดตามผลการดำเนินงาน IPV6 ในประเทศไทย (พ.ศ.๒๕๕๖-๒๕๕๘) และมีการจัดตั้งหน่วยงานด้าน IPV6 ขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่องค์กรภาครัฐต่าง ๆ รวมทั้งการพัฒนาให้ความรู้แก่บุคลากร จึงเป็นที่คาดหวังว่าการเปลี่ยนผ่านจากเทคโนโลยี IPV4 สู่ IPV6 ของประเทศไทย คงเป็นไปได้ อย่างราบรื่นและประสบผลสำเร็จด้วยดี

โลกการศึกษาจะไปทิศทางไหน? รู้จัก รู้รอบ รู้ใจ รู้ก่อนใคร

สมัครสมาชิก

ฟรี

วารสารอิเล็กทรอนิกส์

“มองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษา”

และ

“มองการศึกษาโลก”

ได้แล้วทางเว็บไซต์ของ
สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา www.onec.go.th

ได้ตั้งแต่ววันนี้

แล้วคุณจะเป็นคนหนึ่งที่ไม่ว่าง Trend การศึกษา !!!

การพัฒนาคนเป็นสิ่งสำคัญเท่ากับชาติ
ถ้าไม่พยายามพัฒนาคนให้อยู่ในสภาพที่อยู่ดีกินดี
มีการศึกษาและอาชีพ คนก็ไม่สามารถจะพัฒนาชาติให้เจริญได้
การพัฒนาคนจึงเท่ากับเราพัฒนาประเทศ
ถ้าใครมีความสามารถที่จะเรียนได้สูงสุดแคไหน ก็ให้เค้าเรียนไปจนถึงที่สุด
แต่คำว่าการศึกษา นั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ในโรงเรียนเสมอไป
ยังมีทางเลือกอีกหลายทาง ทั้งสายอาชีพ ทั้งการอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญ...ต่าง ๆ
รวมทั้งการฝึกงาน โครงการศิลปอาชีพ

พระราชดำรัสสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ
พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ
ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา วันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๒

วารสารการศึกษาไทย
THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ๔๔/๒๐ ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐
โทร. ๐ ๒๖๖๘ ๘๑๒๓ ต่อ ๑๑๒๒ โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๐๐๘๓ www.onec.go.th

